

Gheorghiță Țarălună

ÎMPOTRIVIRI
Sonete și catrene

Gheorghiță Țarălungă

Împotriviri

- SONETE ȘI CATRENE -

**EDMUNT
2008**

Coperta:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Un om de departe, din municipiul Slatina, pe care abia de l-am întâlnit de câteva ori, aplecându-se asupra unor cărți publicate de mine, fiind parcă străfulgerat de un imbold lăuntric, îmi destramă neîncrederea în soarta unor manuscrise pitite, resemnat, prin sertarele mesei mele de lucru, asumându-și, ca din senin, responsabilitatea să caute resurse financiare pentru a putea să public două volume de proză reflexivă și două de versuri.

Și s-a dăruit acestui nobil gest!

A întrebat, a explicat, s-a umilit, a insistat, a bătut la porți, de cele mai multe ori zadarnic, dar, până la urmă, fapta-i bravă s-a împlinit!

L-au înțeles unii oameni, dăltuiți cu sentimentul solidarității și cu bucuria dăruirii.

Acestora li se cuvin deplină laudă, considerație și încredere!

Și astfel, actul meu de creație își poate oferi toată dragostea pe care m-am străduit să o încrustez pentru lumea noastră atât de tristă.

Cum să-i mulțumesc omului care mi-a înlesnit ivirea cărților îmi este destul de greu, căci nu știu ce fală am avut față de sine, spre a merita efortul său de aleasă virtute.

Cred că ar fi potrivit să-i tipăresc pentru clipele prezente și pentru vremurile ce vor veni numai simplu numele său:

Domnul Marian VIȘOIU

Predeal, 2008

SONETE DE STRAJĂ

I ÎNDEMNURI

MOTTO: *Cutează să-ți alegi propria ta cale!*

ÎNCĂ MAI CAUT...

*Î*ncă mai caut căile ascunse
Ce duc spre taina-nțelepciunii,
Chiar dacă înfocarea pasiunii
Aprinde universuri nepătrunse.

Să știu, să pot, să fiu virtute rațiunii,
Spre a intra în rosturi nestrăpunse
Cât și-n nemărginirile ne-ajunse,
Tânjind hotarele perfecțiunii.

Naiv, las cugetului liber frâul
Și mă-ntrevăd bogată-nchipuire
Precum o holdă se visează grâul.

Dar simt neșansa cum la pândă sare
Ca un torent ce-a năvălit pârâul,
Prăpăstuind sublima înălțare.

SĂDESC...

Sădesc iar gânduri limpezi peste glie
Ca să rodească mană salvatoare
Și să destrame neguri temătoare
Din vremurile lungi în silnicie.

Cuvântul sincer este fructul care
Cu sârg și însemnată bucurie
Oferă leac și geană de sfinție
Pentru orice nedreaptă-ndurerare.

Nu-s simple-nchipuiri, ci trudă pură
Extrasă din Virtuțile trăirii
La care am pus nimb și-am dat făptură.

Semănător pe câmpul ne-mplinirii,
Vieții dedic umila-mi scriitură
Drept candelă pe drumul izbândirii.

DIN TRISTE RĂTĂCIRI...

Din triste rătăcirii revin în lume
S-aduc prinos trăirii liniștite,
Că mult regret aridele ispite
Ce m-au condus spre rosturi fără nume.

Nu vreau să mai visez zări neivite
Ori patimi care glorii să-și asume,
Crezând în trăinicia unor spume
Și în victorii mari necucerite.

Pe coala de hârtie pun compasul
Și stabilesc limanuri pentru luptă,
La carul de idei înaripând Pegasul.

Acum, când truda mea neîntreruptă
Cuvântului îi vrednicește glasul,
Definitiv zădărnicia îmi e suptă.

... CALEA E ABRUPTĂ

Într-un colț discret, neglijat de vreme,
Un vers răzvrătit sună din trompetă;
Strofe se ivesc, rima se repetă,
Vii sonete-apar, imnuri și poeme.

Toate se vor glas aprig pe planetă,
Dorind a vorbi lumii ce se teme
Iar de amăgiri ca de anateme;
Oare-or fi un moft? Nimeni nu-l regretă!

Omule, visezi! Către viață vino,
Nu spera-n virtuți; pentru ele luptă:
Câtă forță ai, harului închin-o:

Înălțarea-i grea și pare-nteruptă,
Iar, de suferă, singur tu alin-o,
Căci spre glorie calea e abruptă!

MĂ VOI ÎNDEPĂRTA...

*M*ă voi îndepărta de poezie,
Căci nu mai pot să-mi zbor închipuirea;
Damnat fiind de trista sărăcie,
Urâtul îmi substituie simțirea.

Cum am în preajma mea Nevoia doară
Cu sumedeniile ei necazuri,
Nu prididesc să caut rima rară,
Simțind că-i interzis să am extazuri.

Din vremea când s-a definit pe sine,
Omul s-a rostuit întâi de hrană
Și-n urmă și-a permis trăiri divine !

Cum existența azi, e-o vie rană,
Balsamul răzvrătirea îl deține,
Spre-a zămisli dârzenie umană!

PENIȚA MEA...

Îmi public astăzi ultima mea carte,
Dar bucuria n-o să mă absoarbă;
Oricare zi mi-o fi de-acuma oarbă,
Că de nădejde nu voi avea parte.

S-or înnoda lacrimi mereu sub barbă,
Căci mă-ncrustez în renunțări deșarte,
Nu voi mai căuta rime aparte,
Lăsând ca vremea patima să-mi soarbă.

Îndurerat și pustiit rămână
Umilul loc ce-l ocupa discretă
Penița mea sărmană și bătrână!

A scris, a râs, a plâns, s-a vrut poetă
Să fie oamenilor la-ndemână
Și înspre nemurire o ștafetă...

A RISIPIT...

Lui H.I.

A risipit un pumn de aur,
Spre-a-mi oferi, nu din capriciu
Subînțeleș și din oficiu,
Ci ca să văd, precum un faur.

Cum truda mea, un sacrificiu,
Lumii o dau ca drept tezaur,
Cu zâmbet pur și nimb de laur,
Disprețuind orice deliciu.

De-am publicat astăzi o carte,
Un om a investit în mine
Îndemn, putere, crez aparte.

Te-am înfruntat, cum vezi, destine;
Un gest de tine mă desparte,
Căci poartă-n el simțiri divine!

VĂ RĂSFOIESC...

Vă răsfoiesc cu multă-nfrigurare,
Sărmane cărți de oameni necitite;
Știu cât de greu pe lume-ați fost ivite
Și suflet cât v-am dat întruchipare.

Deși purtați idei nebănuite
Și-ascundeți cutezante de valoare,
Îmbrăcați giulgiul trist de nepăsare,
Căci nu treziți în cugete ispite.

E-adevărat că nu ați fost create
Pentru pigmei drept rampă de lansare
Din vid și din inferioritate.

Am vrut să vă trimit în larga zare
Drept imn semeț, aprins de libertate
Cu idealuri vii, nemuritoare.

NE DESPĂRȚIM...

Ne despărțim de-acum, iubită muză,
Căci nu mai avem când doruri să spunem:
Înspre-nnoptare întristați apunem,
Iar nemurirea, parcă, ne refuză.

Înamorarea, totuși, ne-o expunem,
Ca stângăciilor să fie scuză,
Dar și o înstelată călăuză
Spre cei la care harul să-l depunem.

Am venerat suprema pasiune,
Învrednicit de-ndemnul tău fierbinte,
Și-ți mulțumesc, c-ai fost ca o minune:

Mi-ai revărsat izvoare de cuvinte
Să-ndeplinesc sublima misiune
De a fi visurilor bun părinte.

PUN ÎNTREBĂRI...

*P*un întrebări clipei fugare
Să aflu rostul viețuirii
Și chibzuințele ivirii
Ființei noastre trecătoare.

Având sortită cugetare
Doar spre sfințenia zidirii,
Nu e menită nemuririi
Nicio idee-nălțătoare!

Natura ori Dumnezeirea,
Într-a firavei plăsmuire,
A limitat desăvârșirea!

Punându-ne hazard în fire,
Ne-a-ntunecat nemărginirea,
Stingând orice însuflețire!

MĂ-NCEARCĂ...

*M*ă-ncearcă iar o năzuință
Să mă confrunt cu griji hapsâne,
Din nou visări vreau să mă-ngâne
Cu ode de făgăduință.

Dorințele nu-mi par păgâne
Și orice crez e cu puțință,
Căci un îndemn, cu prisosință,
Îmi neagă clipele bătrâne.

Zadarnic frâu pun amăgirii
Și las virtutea să mă certe
Când trec limanurile firii.

Rog cuviința să mă ierte,
Că rob sunt al împotrivirii
Și-accept semețele oferte...

CÂT DE PERFID...

Cât de perfid singurătatea
Minunea vieții o ucide
Și cerul către vis închide,
Curmându-ne seninătatea!

În noi durerea se divide
Golind de dor imensitatea
Și blestemăm captivitatea
Ce întristarea ne-o decide.

Unde sunteți prietenie,
Tumult, neliniști, încântare
Și infinită poezie?

Pare c-ați fost o fulgerare
Ce-a luminat când nu se știe
Și n-a lăsat nicio-ntrebare...

CINE-I DE VINĂ...

Cine-i de vină, oare, că rătăcim prin lume,
De pare însăși viața c-ar fi o aventură
Plină de multe riscuri lipsite de măsură,
În care ne complacem fără un țel anume?

Ne-ndeamnă o virtute, ne-atrage-o-nvățătură
Ori imprimăm nisipul cu simplul nostru nume,
Ca o dovadă certă că n-am pierit ca-n spume?
Ce cruntă-i amăgirea când soarbe din făptură!

În noi e Universul și-n jur desăvârșirea,
Căci toate-s ale noastre, de vrem a le culege,
Iar râvna cea mai simplă le caută ivirea.

Divinul e aproape când știm a înțelege
Că-n fapta existenței sculptăm însuflețirea
Propriului nostru cuget și-a crezurilor lege!

ÎN ZBOR DE TIMP...

*Î*n zbor de timp, e viața ca o floare
Ce-și ofilește repede corola;
Spre veșnicie nu află parola,
Stingându-se precum o fulgerare.

Idei ce definesc aureola,
Dând personalității întrupare,
Se pierd în lumile nepăsătoare
Făr-a-și înscrie-n spațiu hiperbola.

Să fie ne-nțeleasă existența
Și-avem pretenții care-ntrec măsura
Ori prea blajini ne dăluim prezența?

Dacă nu știm să ne-apărăm făptura,
Uitarea și-ar asmute insistența
Și i-am simți în suflet mușcătura!

NU-NTREB...

*Nu-ntreb ce-i viața, ce-i trăirea
Și ce imbold găsim prezenței,
Căci din voința Providenței
Sortită ne e tăinuirea.*

*Rog însă lumea aparenței
Să-și dezgolească însă firea,
Spre-a se distinge nemurirea
Pitită-n crezul existenței.*

*Aveau chiar dacii năzuință
În revelația supremă,
Zamolxe, zeu, dându-i priință.*

*De-aceea-mi pare-o diademă
Să am ca ei marea credință,
Urmaș fiind din pura gemă.*

MIRACOLUL...

Miracolul numit și viață
Întrece orice-nchipuire;
O clipă de dumnezeire
Și-a-nscris prestația semeață.

Din sine însăși seamănă uimire.
Din Timp, din Taine și din Spațiu-nvață,
Își poartă gându-n liniștea răzleață,
Creându-și propria nemărginire.

Dar simple adevăruri ea nu știe
Și nicăieri nu-i unde-a le culege:
Să poată-a nemuri și să se-nvie!

Nu i-a fost dat puterea de-a-nțelege
Necruțătoarea sa zădărnice;
Divinitatea nu are vreo lege!

SUNT NOPTILE...

Sunt nopțile din ce în ce mai goale,
Tot mai puține gânduri le colindă,
Însăși visarea pare suferindă
Și nici neliniștea nu dă târcoale.

Singurătatea doară se perindă
Tiranică prin rosturi cruciale,
Fără chemări și-ndemnuri triumfale
Ori șoapte care inima s-aprindă.

Se naște întuneric din suspine,
Iar Timpul se transformă în Tăcere
Și peste cugetări pustiul vine.

Tumultul aprig din Voință pierе,
Îureșul vieții nu-l mai întreține
Și toată înălțarea-i o cădere.

TE-AM VENERAT...

*T*e-am venerat, nemulțumire,
Și nimb împodobit de glorii
Ți-am pus în versuri meritorii
Ca semn de-aleasă prețuire.

Pluteam în crezuri derizorii,
Mimând puterea de trăire,
Nedând speranței înnoire
Ori luptei șanse de victorii.

Azi, însă-nalț un imn credinței,
Căci viața are biruință
În orice vad al neputinței.

Ce mult te-afunzi în suferință
Când negi sfîntenia ființei
Și te desprinzi de năzuință!

FAC CUNOȘȚINȚĂ...

*F*ac cunoștință iar cu neputința
Și sufăr pentru-a nu știu câta oară,
Când infinite-abuzuri mă doboară
Ca pe un imn de rea alcătuință.

Nu mai contez în chinuita țară
Și n-am spre viitor îngăduință,
Căci nu-s un împlânzit în conștiință
Ca să exist în lumea literară.

Accept destinul omului ostatic
Silit să își renege existența
La voia unui interes zănatic.

Străluminându-mi singur exigența,
Închid în suflet crezul meu extatic,
Unde nu mai pătrunde violența.

NU-MI MAI GĂSESC...

Nu-mi mai găsesc în cuget vreo chemare,
Nicio idee nu se mai ivește,
Chiar rima sinceră mă ocolește,
Deși o tot implor cu disperare.

Azi nedreptatea nu mă răzvrătește
Și-o tolerez în orice-mprejurare,
Însăși onoarea luptei îmi dispare,
Iar nepăsarea mă ademenește...

Cum nu-mi mai plimb pe caldarâmuri pașii,
Spre-a căuta o cale către stele,
Doar meditez să-mi protejez urmașii,

Punând sfârșit deprinderilor mele,
Iertând definitiv pe toți vrăjmașii,
Căci le-am făcut destule zile grele!

DE CAM PREA MULT TIMP...

De cam prea mult timp peste țară ninge,
Lumea-i un nămet, viața-ngrijorare,
Oamenii-s tăcuți: *De noi ce-o fi oare?*
Însăși soba-ncet, focul și-l tot stinge...

Pare că din nori cade nepăsare,
Nici chiar ceru-nalt nu se mai distinge,
Iar îngerul bun nu ne mai atinge
Cu aripa sa marea încleștare.

Ades, peste noi relele apasă,
Teama cuprinzând fiecare clipă...
Faptei silnice, sigur, nu îi pasă,

Dar mereu în piept visuri se-nfiripă,
Ard raze-n văzduh vremea nemiloasă
Și-nspre bucurii alergăm în pripă.

VISURI DE LUMINĂ

*Î*n tinerețea mea aş vrea să revin,
Unde nu mă aşteaptă nicio vină
Și să mă pierd în visuri de lumină,
Iar nemărginirii vii să mă închin.

Idealul să îl urc către senin
Fără ca cineva să mă rețină,
Nici rău-n viață să nu intervină
Și nicăierea să nu îmi fiu străin.

O fulgerare mi-a fost înălțarea,
Că-ndemnurile s-au transformat în scrum,
Iar gându-mi a simțit abrutizarea.

N-am forță, căci un infirm mă simt acum,
Dar anii-aceia mi-au desfăcut zarea,
De-am putut să nu mă prăbușesc pe drum.

PE VREMEA...

*P*e vremea când scriam versuri de amor,
Adăugam ideea de putere,
Dar azi, când nu mai fac parte din decor,
Întreaga frumusețe-a lumii pierе.

Nu mai apar în jurul meu tentații,
Iar muze alintate nu-mi inspiră
Ambiții să seduc divine grații,
Căci tot tumultul vieții se răsfră...

Aș vrea să re trăiesc înflăcărarea,
Din nou să asaltez nemărginirea,
Iar harului să-i aflu revărsarea.

Să nu cunosc ce e neîmplinirea,
În mine însumi să aprind visarea
Și să trăiesc prin fapte nemurirea.

MĂ-NSENINEZ

*M*ă-nseninez ca-ntr-un balsam de unde
Când re trăiesc mocrnita nostalgie
Și-a tinereții pură reverie,
Încât sfântă-nviere mă pătrunde.

Cu amintiri scăldate-n bucurie
Suava clipă vrea să mă inunde,
Cu-adâncul meu regret se-ntrepătrunde
Și-mi spun o-ndelungată elegie.

Nu-mi mai sunt însă aripile-ntinse
Să cuceresc orice semeață zare
Și toate visurile necuprinse,

Dar harul meu am vie înălțare,
Cu năzuiri și împliniri aprinse,
Purtate-n veșnică înfiorare.

... CRIZANTEME

Rog, puneți la mormântu-mi crizanteme,
Ca-n noapte să pătrundă puritate,
Urcând în sferile îndepărtate
Discreta atmosferă de poeme.

În albul pur, de grea Divinitate,
Să simt în amăgirile supreme
Că harul meu vă mai veghează-n vreme
Cu dor și cu pătrunsă maiestate.

O, Doamne, doar c-un pic de frumuseți
Ne faci să întrevădem nemurirea,
Să nu ne pierdem de cei dragi, răzleți

Prin timpuri ce știu doar neîmplinirea,
Ba chiar să credem că tot ne mai răsfeți,
Sperând că ne-ar putea fi *mântuirea!*

PRIN MUNȚI...

*P*rin munți, căzută-i luna-ntr-o văioagă,
C-abia de-o margine de cer se ține,
Stârnind revoltă că nu îi convine
Poziția umilă, de miloagă.

Cum ea numai în slăvi se simte bine,
Când e s-apună stoarsă e de vlagă,
Nicio privire nu poate s-atragă,
De-și stinge strălucirea în suspine.

Precum s-a-nvinețit luna de ciudă,
Atinsă-n vanitatea princiară,
Unii confrăți cu-ambiițe zăludă

Irump la orice critică fugară
Când estimată-i opera lor nudă,
Având o comportare de ocară...

N-ACUZ...

N-acuz și nu găsesc trăirii vină,
Că nu mă mai seduce înserarea,
S-aștern în versuri toată revărsarea
Ce mi-a scăldat ființa în lumină.

De ne-nțeleș pălește cugetarea
Și vraja verbului discret suspină,
Chiar muza mea îmi e ca o străină,
Căci nu îmi mai aprinde-nfiorarea.

Dispar năvalnic amintiri suave
Și-mpotriviri ce s-au dorit rebele,
Că de tristeți sunt zilele bolnave.

Regret: pe cer sunt mai puține stele,
Iar idealurile prea firave
Și plâng tăcute visurile mele.

ÎN URBEA MEA...

Editurii Edmunt

În urbea mea de ape mângâiată,
Mi-am înălțat privirea spre lumină,
Sorbind din zări vocație senină
Și vis din unduirea revărsată.

Nemărginită bucurie mă domină
Când lumea ei mă-ntâmpină mirată
Și-n prețuire rară mă desfată,
Făcând ca tinerețea să-mi revină...

Iubiri îndeamnă să mă reaprindă,
Iar verbul să-și dezvăluie-ncântarea,
Cristalizând poema-mi licărindă.

Îți port, oraș de dor, înariparea
Ca, peste vremi, zboru-mi să se extindă,
Însumi să-ți nalț cu drag străluminarea.
Predeal, 2007

NU POVESTI...

Nu povesti istorii ori fapte de-ncântare,
Vreo răzvrătire bravă sau lupte câştigate;
Închipuie-ți abstracții, idei îndepărtate
Și fă din neivire o pură întrupare.

Astfel, trecând în goană prin vremuri neumblate
Și-n zări nedeslușite, lipsite de hotare,
Vei ști oricând să depeni tot ce n-are cătare,
Remodelând vechi gânduri în glorii vinovate.

Iluzii, desfătare pe-alese fructiere,
Le vei servi mulțimii ca falnice ospețe
Spre-a-ți adula-nălțarea și-a versului avere.

Cucoane, prin saloane, vor vrea să te răsfete,
În timp ce tu, prin lume, nu vei vedea durere,
Simțindu-te un geniu cu lauri de noblețe.

... UN CIOT DE GUMĂ

A mai rămas numai un ciot de gumă,
Căci s-a tocit cât a tot șters prostie,
Fiind coautoare-n meserie
La opera-mi prezintă și postumă.

S-a întrecut pe sine-n dibăcie,
Urâtul trist pierindu-l ca pe-o spumă,
Ea însăși vredniciei parcă-i mumă,
Jertfindu-se senin în bătălie.

Orice pe lume-i dat, își are rolul
Și-astfel, desăvârșindu-se pe sine,
Însăși virtuților poartă simbolul.

Lauri aleși și mulțumiri depline
Nutrim celor ce-au cunoscut pârjolul
Ferice-al dăruirilor divine!

TE PREGĂTEȘTI...

*T*e pregătești, tată de veacuri,
Să-mi lași un drum printre hățișuri,
Unde-i mai greu înspre suișuri,
Cu răul pururi în atacuri!

Răsuflet n-am prin luminișuri,
Dar suflet pun, chiar pentru fleacuri
Și lacrimi vărs în mări și lacuri,
Rimei croind scumpe-nvelișuri.

Necruțător cu efemerul,
Decizi, mileniu, a mea soartă,
Dar nu îți deslușesc misterul...

Cine-a-ndrăznit să-ți bată-n poartă
În veci îți e prizonierul,
De jertfă n-a depus în artă!

ȘI CÂND VA FI...

Și când va fi să nu mai public oare,
Din manuscris sfârșind ultima filă,
Va fi să-mi uit teribila... idilă
Și-o voi trăda răpus de nepăsare?

Fără nădejdi un om e demn de milă,
Nu va avea cu soarta împăcare,
Cu nopțile va fi în confruntare,
Iar mulțumirea-i va părea ostilă.

Neliniștea să-mi fie viitorul,
Ea să-mi inspire pana îndârjită,
Să simt că neputinței nu-i voi duce dorul.

Te-ascunde-n suflet, nobilă ispită,
Căci Timpul soarbe patimii izvorul,
Sfidând geana de vis întrezărită!

AU PLÂNS...

Au plâns azi-noapte florile-n grădină,
Că le-a străpuns un frig sosit în fugă
Ca un barbar cu gând să le distrugă...
Dar ele-și pleacă fruntea și se-nchină...

Știu oare a învățăturii rugă
De-a trece peste iarna cea haină,
Reînviind când vremea e senină,
Iar soarele cu ele se conjugă?

Avem în noi înscris Divinitate
Ce ne susține-n orice-mprejurare
Și din dureri ființa ne răzbate!

Să știi că în simțirea-ți trecătoare
Există-a veșniciei puritate
E-o mântuire și-o transfigurare.

O COALĂ DE HÂRTIE...

O coală de hârtie te invită
Să o brodezi cu vorbe-nălțătoare,
Spre-a le purta în vremuri viitoare;
Gândurilor mari - navă-nsuflețită.

Ca și-un biet om, se teme de uitare,
Simțind în ea o soartă hărăzită
Și-o taină de credință-nvrednicită,
Asemenea ființei trecătoare.

De ești materie sau minte-abilă
La fel e destinat să-ți înscrii vrerea
Și-a nu fi existența inutilă.

Divină zbatere ne dă puterea
Să renegăm trăirea puerilă,
Aflându-ne prin vremuri învierea.

IDEI...

Idei, cuvinte, gânduri hărmălaie
Ca zăcămintе rare port în minte,
Le pun din suflet dragoste fierbinte
Să se reverse peste griji puhoaie.

Și ordonez, drept flamuri înainte,
Îndemnuri, visuri, frumuseți-văpaie,
Cu idealuri mari să se-ntretaie,
Speranțele fiindu-le veșminte.

Nu las vreo gemă pură să se piardă,
Scoțând-o din adâncuri la lumină,
Chiar dacă fac și inima să-mi ardă.

Ce nesfârșiri de fapte se îmbină
Prin vremuri, stând credințelor de gardă
Și ce divină stare ne domină!

UNDE SUNTEȚI...

*U*nde sunteți, realizări de glorii?
Voi, fapte ce v-ați vrut neîntrecute,
Cum de-ați rămas trăiri necunoscute,
Iar dorurile v-au fost iluzorii?

Câte înalte rugi nu-s astăzi mute,
Pierzându-se prin triste traectorii
Lipsite de fiori și de memorii
Ca și când nici nu ar fi fost născute!

Speranțe, aventuri, țărături visate
Deși ați fost teribile dorințe
Prin care dobândeam însemnătate,

Vă-mbrățișați cu oarbe neputințe
Și-aveți neliniștile-ndurerate,
Căci viața nu are îngăduințe.

S-ASUPĂRAT...

S-a supărat pe mine *bucuria*
Și nu mă mai întâmpină voioasă
Cu vraja ei atât de generoasă
Menită să alunge vrăjmășia.

Eu nu-i mai sunt o inimă aleasă
La care să-și expună omenia,
Căci mi-am pierdut prin vremuri semeția,
Iar întristarea sufletul mi-apasă.

În niciun fel ea nu-mi mai iese-n cale
Și-ngrijorarea nu mi-o mai seduce
Cu plăsmuiri ori fapte triumfale.

Parcă ne-am despărțit într-o răscruce
Către direcții de iubire goale,
Unde uitare doar se reproduce.

CÂND VĂ PRIVESC...

Când vă privesc, c-atât de întristate
Purtați cumplita lumii nepăsare
Ca pe o cruce neîndurătoare,
Simt că v-am dat, cărți dragi, triste păcate.

Purtați pecetea faptei visătoare
Ivită din trăiri adevărate,
Chemată de iubiri și de dreptate
În veacul ce-a duhnit a închisoare.

Zadarnic așteptați mare izbândă,
Căci vremea nu vă este potrivită
Cât vechi nemernicii mai stau la pândă.

Dar va veni un Timp, ca o ispită,
Când cugetele fără de osândă
Vă vor sorbi minunea răzvrătită.

UN GÂND...

Un gând din tinerețe mă-mpresoară,
C-ar trebui să plec haihui prin lume
Împins de-un dor și-o patimă anume,
Chemat de-o lacrimă imaginară.

Să las destinul meu să mă îndrume
Spre piscuri unde fantezia zboară,
Iar orice vis și faptă temerară
Își dăltuie contur și capătă un nume.

În viața grea parc-am săpat un munte,
Dar n-am desprins filonul de valoare
Și nu irump din amăgiri mărunte.

Trudind, arar nu am aflat eroare,
Căci n-am găsit spre înălțare punte,
Iar liniștea mi-a fost rătăcitoare.

LA VOI MĂ-NTORC...

*L*a voi mă-ntorc, clipe uitate,
Să re trăiesc cu-nfrigurare
Iluziile de-nălțare
Și gloriile așteptate.

Să mă visez plin de-nfocare,
Slujind virtuți înnobilate
Cu-a dorurilor libertate
Și-a purității cugetare.

Să pun pe fruntea mea brăzdată
De griji, de trist și insuccese,
Drept mit iertare, de mi-e dată,

C-acele vremuri ne-nțelese
Mi-au sculptat viață-ndurerată
Ce azi regret în jur își țese.

SĂRMANE ZILE...

Sărmane zile risipite!
Veniți, v-aștept, vă cer iertare;
Că v-am pierdut e o eroare,
Căci îmi sunteți neprețuite.

În vremea fără cumpătare,
Păreați puzderii - nesfârșite,
De glorie și nădejdi lipsite,
Goale de dor și cugetare.

Regretul, azi, aș vrea să-mi treacă,
Uitând de silnica-nșelare
Unde speranța e săracă.

Redați-mi prețuirea mare,
Căci mi-a rămas trăirea seacă
Și-așa puține clipe are...

CE FAPTĂ...

Ce faptă bravă, ce cuvinte
Las zilelor de după mine?
Ce gând, prin veac, poate susține
Că i-am fost devotat părinte?

De-o fi ceva ce va conține
Un dram de suflet și de minte,
Urmașii mei, luând aminte,
Uitarea o s-o extermine.

Dar de va fi ca niciodată
Vreo strălucire să m-arate,
Îmi va fi viața renegată;

Nici chiar cenușa-mi n-o răzbate
Dincol' de clipa ce mi-e dată...
De ce așa Divinitate?!

CÂT DE FRUMOASĂ-I...

Cât de frumoasă-i tinerețea, dar cât de iute se sfârșește!
Ca un torent, inund viața, poartă minuni învolburate,
Ne contoapește-n ea iubirea și fericirea o străbate,
Iar visul tainic, de legendă, seducător ne însoțește.

Și ne îndeamnă cu iluzii și cu trăiri îndepărtate,
Sorbim din viitor speranța ce clipa o ademenește,
Ne-nchipuim c-avem o soartă care oricând ne ocrotește,
Ca prin puterea minții noastre să-nvingem vremuri întristate.

Tu, nesfârșire de nădejde, ce uimitoare dăruire
Ți-a fost ursit a fi în lume, de-a-nnabila cu dor ființa
Și cu virtuți înălțătoare, clădindu-i mit de nemurire!

Dar cum nimic nu iei în seamă, nu-ți dai pentru vecii silința;
Străfulgerarea-ți e trufia în tumultoasa ta ivire,
C-atâta doar îți este țelul: să-ți definească biruința.

II NELINIȘTI

MOTTO: *Cheamă-te acolo unde este
aprigă nevoia de tine!*

SE FURIŞEAZĂ...

Se furişează iarăşi viclenia
În crezul şi în libertatea ţării,
Duhnind otrava gravă a-nşelării
Spre a-ntrona în taină tirania.

Cum ţeluri dragi iau calea disperării,
Dreptatea îşi sfidează datoria,
La vârful prostia flutură trufia,
Iar peste zări cad umbrele-ntristării.

C-un dram de adevăr minciuna-ncepe
Să infiltreze-n cugete-ndoială,
Ca să nu poţi prea lesne a pricepe

Ce-i drept, ce-i sfânt, ce-i ordine regală,
Iar, din Virtuţi, să nu mai ştii percepe
Ce e valoare, nicidecum doar fală.

... ÎNGĂDUIM PIRATERIA

Din nou urcă la bord nevrednicia
Și navigăm pe lacuri înfundate,
Nu mai ieșim din vremuri condamnate,
Căci iar îngăduim pirateria.

Perfide uragane ca abate
Pe țara ce-și clădește veșnicia,
S-o zgâlțâie, să-și piardă vitejia,
Să nu aibă virtuți adevărate.

Vor să dețină cârma marii hoți
Din vechea gardă de cruzime rară,
Cu șef spânatic și găști de mateloți.

Ce multe racili comunismul cară!
Din minți, năpasta e greu să o mai scoți
Și vor pieri în zeama lor murdară!

... OȘTIREA-MI DE CUVINTE

N-aștept de la Putere decorații
Pentru atât de mult trudite file
Și nici de la Academii gentile
Distinse-aprecieri ori compensații.

Strădaniile-mi dac-au fost utile
Îndureratei mele generații,
Mă simt într-ale Providenței grații
Și-mbold captez cât voi mai avea zile.

Mai dârz și aprig cugetu-mi veghează
Asupra țelurilor noastre sfinte
Și cu credință le voi sta de pază.

Doar pe-acest drum voi merge înainte,
Știind că mântuirea mă urmează,
Lumii de las oștire-mi de cuvinte.

DACĂ VA FI...

Dacă va fi să uit vreodată
Cumplita țării suferință,
Dă-mi, Doamne, -o clipă de voință
Să port pedeapsă meritată.

Condusă fără-ngăduință
De o doctrină blestemată,
I-a fost ucis, nevinovată,
Înălțătoarea năzuință.

Nu i-a iertat nicio virtute
Și pretutindeni a pus ură
Să fie visurile slute.

De-aceea, muză, te îndură
Și rimele drept lănci mi-ascute
În orice bravă scriitură!

N-AM DEZERTAT...

N-am dezertat din lupta vieții,
Ci mi-au fost clipele străjere
La granițele de durere,
Din vremurile tinereții.

Nu mă ascund în grea tăcere
Și nu oftez, precum poezii,
Plătind tribut amar tristeții,
Căci folosesc rime severe

Și caut rău-n vizuină,
Spre-a-i pune botniță trufiei,
Să scheaune ca o jivină!

Astăzi, la moartea tiraniei,
Se neagă c-a avut vreo vină
În lunga eră-a barbariei!

DE-O VREME...

De-o vreme, sunt cuprins de indignare,
Văzând cum mușcă haita calomniei,
Prefigurând o culme-a josniciei
Față de orice demnă comportare.

Ea nu atacă firea modestiei
Ori caractere fără apărare,
Ci sfâșie din meritul cel mare,
Din stima și virtutea vredniciei.

Atunci când ponegrește demnitatea
Dezlănțuirea ei se vrea credulă,
Protejându-și inferioritatea

Și ura viscerală nesătulă
Contra a tot ce-nalță puritatea
Deasupra vrerii cu valoare nulă.

... SĂ VĂ RĂSCULAȚI

*Î*mi doresc să pier împăcat cu mine,
Că mă vor ierta toți contemporanii,
Căci nu am știut să îmi jertfesc anii,
Spre-a mă-mpotrivi falselor doctrine.

Am putut să fug, de-au erupt vulcanii,
Dar n-am deslușit fapte asasine
Ce-au înfipt în veac, ca un măcăcine,
Ura port-drapel, stimulând tiranii.

Lume fără grai, oameni ai durerii
Prindeți-mă-n lanțuri, de mă judecați,
Dar să știți c-am fost lacrima tăcerii.

N-am lovit cu parul pe cei vinovați,
Însă-am făcut scrum minciuna puterii
Cu versuri aprinse - să vă răsculați!

NE PRĂBUȘIM...

Nu ne-mpăcăm cu nicio nedreptate
Și orice silnicie ne intrigă
Când cel îndurerat zadarnic strigă,
Reîndurând tristă pasivitate.

Virtutea binelui mereu obligă
Să dovedim curaj și demnitate,
Ca-n gesturile de brutalitate
Și în abuzuri legea să se-nfigă.

Dar dacă în Justiția-i prezentă
Și otrăvită ideologie
Proliferează fapta violentă,

Să nu ne așteptăm la bucurie,
Căci suportând ura inconștientă,
Ne prăbușim în grea netrebnicie.

NELINIȘTE...

Neliniște, te las cu bine,
Că-mi iau bastonul la plimbare,
Îmi spun că-i zi de sărbătoare
Și uit de tot ce nu-mi convine.

Nu mai acuz în gura mare
Că țara plânge de rușine,
De câți se bat să o dezbine
Spre a le fi lor la picioare...

Nu-i nicăieri îndemn de luptă,
Nu văd, nu strig, n-aud nimica,
Din mine-amarul se înfruptă:

Supus, azi coexist cu frica,
De năzuiri inima-i suptă,
Căci lașitatea-i inamica!

SPERANȚA...

Speranța nu-mi admite renunțarea
La niciun țel, nici să reneg vreo clipă
Ideea care-n gânduri se-nfiripă,
Oricât de grea mi-ar fi îngrijorarea.

De bucurii alese fac risipă
De câte ori înlătur dezolarea
Și plămădesc din visuri înălțarea
Ca de-njosiri să fug în pripă.

Nădejdea ne susține orice luptă
Și-ncovoidă împotriviri trufase,
Cu nedreptăți rapace se înfruptă.

Cum relele ne sunt mereu vrăjmașe,
Ea-i veghea noastră pururi ne-nteruptă
Ca brave-nfăptuiri s-avem chezașe.

ÎN VECI...

*Î*n veci vă stau, lichele-n cale:
Fugiți de mine mai departe,
Că nu-s la fala voastră parte
Și nici la fapte imorale!

N-am asuprit trăiri aparte,
N-am ocupații infernale,
Băncile mari să le las goale
Ori să ofer seifuri sparte.

Trufia vă mânjește traiul,
Necinstea vă trădează fața,
Onoare nu vă știe graiul.

Averea rău vă-nșeală viața,
De credeți că este chiar raiul,
Căci aveți minte cât... paița.

AM REGRETAT...

*A*m regretat adesea a veacului trăire
Ce-a frânt sub carapacea-i ale visării zboruri,
Lipsind de libertate năvalnicele doruri
Și orice năzuință ori crez de izbăvire.

A răspândit în lume satanice decoruri
Și ura ca virtute în clipa de iubire,
Înfiorând de jale o-ntreagă Omenire
Lovită în ființa profundelor onoruri.

Cum să nu simți în suflet a vremilor năpastă
Care-a ucis ivirea îndemnurilor rare,
Mânjind cu violență simțirea cea mai castă!

Suntem proscriși de-a pururi: din cuget nu dispare,
Oricât ne-ar sluji voia, urgia-această vastă
Ce-o dăm, prin generații, să fie spre iertare.

CE SĂ MAI FAC...

Ce să mai fac cu tine speranță-amăgitoare?
Ca alte mii asemeni de-o viață mă seduceți,
Mi-nflăcărați gândirea, prin visuri mă conduceți,
Dar nu intrați în fapte: vă stingeți în uitare.

De câte ori Destinul ori voia îmi induceți,
Îrump din mine însumi trăiri înălțătoare,
Descoperind virtutea și vreri nemuritoare,
Însă nimic nu-i sigur: precum veniți, vă duceți!

Din toată fremătarea îndemnurilor sfinte
Ades, ne-alegem numai cu-nșelătoare zgură,
Regretul ne inundă, nădejdea se dezmințe:

Ne-nsingurăm în cuget, iar zâmbetu-i arsură,
Tumulul existenței se tânguie cuminte:
Tot ce lăsăm în urmă nu capătă făptură!

NU VREAU...

Nu vreau o viață liniștită,
Cu pofte-alese la-ndemână
Și desfătări ce se îngână
În amăgire și-n ispită.

Accept doar lupta ca stăpână
Și larma ei neconținută
Spre orice limită dorită
Și chiar spre patimă păgână.

Mai bine-o clipă de virtute
În existența grea și-amară
Decât adușmeacări stătute.

Într-o trăire de ocară
Cu adorații decăzute
Orice-nălțare-i o povară!

ÎMI JUDECI TRUDA...

*Î*mi judeci truda, Nedreptate,
Și-mi pui pe taler viața-ntreagă
Ca spre vânzare o mârțoagă,
Geambași s-o ia la jumătate.

În fapta mea produci o plagă
Să piară în pustietate,
Lipsită de regalitate
Ca nimeni să n-o înțeleagă.

Sclavă fiind în veci erorii,
Precupețești neprihănirea,
Substituindu-te ororii.

Știi tu ce este dăruirea,
Cum te surprind în zbateri zorii
Când nu ți-ai împlinit menirea?

NICIO VIRTUTE...

Nu mă mai ispitește seara,
Să scriu ce gânduri mă frământă,
Cu ce dureri mă iau la trântă
Și cum iar trece primăvara...

Nicio virtute nu mă-ncântă,
Chiar dacă intuiesc ocara
Că-mi fac săracă, poate, țara
Lipsit de-o-nfăptuire sfântă.

Demult nădejdea spre mai bine
E terfelită de Putere,
Îndurăm mofturi asasine

Și dictaturile severe
Fără revoltă și rușine,
În disperare și tăcere.

NU M-AMĂGEȘTI...

Nu m-amăgești, primejdie șireată,
Chiar dacă-ngăduință-n zare vânturi
Că nu-mi vei stăvili aprige-avânturi
Și de-am să mă revolt ca altădată.

Lumii eu jur, cât calc sfinte pământuri,
Să-i port credință binecuvântată,
Puteri de jertfă neînduplecată
Și să-i închin nemuritoare cânturi.

Tu nu mă poți opri cu grea acuză
Și de-mi retezi chiar mâna care scrie;
Voința mea de-a pururi te refuză.

Lupta cu tine știu că-i nebunie,
Dar n-aș avea de la urmași vreo scuză,
De voi intra cu teama-n cârdășie.

ȚARA TE-A-NȚELES...

Lui Corneliu Coposu

De un deceniu te-ai sfârșit din luptă
Tu, care-ai răbdat silnica-nchisoare,
Dar ai avut crez viața-nvingătoare
Și torță-a fost să porți, ne-ntreruptă.

Din uimitoarea ta înflăcărare,
Pe care comuniștii-au vrut-o suptă
Și chiar din inimă să fie ruptă,
Azi ne primenim, Vremea-i e datoare!

Om dintre noi smuls de puteri haine,
Pentru că purtai gânduri înfocate,
Orice s-ar ivi, tot credem în tine!

Cât de mult ți-au fost visele truate:
Țara te-a-nțeles. Timpul te susține;
Pentru patrie oamenii s-or zbate!

11 nov. 2006

EL TRĂIEȘTE DUREREA

Știm noi, oare, ce este suferința?
Dintr-un scaun mobil, un tânăr, zâmbind,
Spunea că *trăiește durerea* murind,
Însă nu-și pierde din sine credința.

În pieptul lui noi chinuri zilnic descind,
Dar care-i călesc mai tare voința,
Învăță să vrea mai mult biruința
Ce-n sufletul său nădejdi mari îl aprind.

Crez și putere în preajmă inspiră
Blânda ființă prea trist încercată,
Încât înspre ea mulțimea aspiră!

Îndemn e celor cu viața trădată
Ce lupta în amăgiri și-o expiră
Și nu se mai regăsesc niciodată!

DIN LUPTA VREMII...

Din lupta vremii ies în goană,
Căci sunt trădat de Timp și de Voință;
Mă ține-n loc un veac de neputință
Robit de o doctrină inumană.

Rămas infirm în crezuri și-n ființă,
Nu deslușesc în jur nicio icoană,
Nu știu cum să-mi ridic fruntea sărmană
Și nu-mi imaginez vreo chibzuință.

Simt cum în ne-nțeleșuri clipa-mi pierce
Și-n cuget cum îmi bântuie uitarea,
Iar viitoru-i stins de-nvăpăiere.

Imensitatea restrângându-și zarea,
Nădejtile sunt toate-o sfâșiere,
Fiindu-mi inutilă-ntruchiparea.

CÂND ÎMI VOI SCRIE...

Când îmi voi scrie ultima silabă,
Tot n-am să mă împac cu nedreptatea
Și nici n-oi pactiza cu falsitatea,
Cum în politici nu mă aflu-n treabă.

Revoltei voi lăsa întâietatea
Să facă ordine cât mai degrabă
În existența pusă pe tarabă
De-abuzuri ce ucid umanitatea.

Respins, uitat și fără perspectivă,
Am să dau foc deprinderilor slute:
(Protest și sancțiuni, deopotrivă!)

Mi-așez apoi cărțile drept redute,
Căci dictatura intră-n recidivă
Cu rele aprige și prefăcute.

O, VISĂTOR...

O, visător cu lacrimă sfioasă!
A fost ca nedreptatea să te-ajungă,
Să simți durerii patima-ndelungă
Ca pe o făcătură nemiloasă.

Porți griji de om trecut prin viață lungă,
Dar inima ți-e de copil rămasă,
Chiar dacă-n piept tristețea te apasă,
C-atâtea rele vor să te străpungă.

Nu-ți ici răgaz să te gândești la tine
Și nici prilej nu dai lumii să plângă;
Doar cugetarea-n clipă te susține.

Scaperi lumini ca vraja să-și răsfrângă
În tot ce-i întuneric și suspine,
Iar din trăiri urâtul să se frângă.

COPILĂRIA S-A TOPIT...

Copilăria s-a topit timidă,
Doar ca un nimb mai rămânând hoinară,
Iar tinerețea, strălucire rară,
Pe cât e de frumoasă-i prea rapidă.

Dar, când matură-i vârsta temerară,
Iar mari răspunderi stau să te dividă,
Te lupți cu tot ce-i patimă perfidă
Și prăbușește lumea ca o fiară.

Salvezi astfel a vieții-ntâie parte
Și-ți spui senin că n-ai trăit zadarnic,
Jertfindu-te unor virtuți aparte.

Deși veacul n-a fost cu tine darnic,
De înjosiri ai stat cât mai departe,
Fiind dușman pentru orice fățarnic.

SUNT UNII...

Sunt unii care stau la pândă,
Fiind plătiți a fi supusă slugă;
Din uger plin, setoși, se bat să sugă,
Căci minte au puțină, dar flămândă.

Consemn e dat ca fapta s-o distrugă,
S-o terfelească și să-i dea osândă;
Chiar de-i măreață și cu suflet blândă,
Că-n vorba lor minciună doar îndrugă.

Cu vervă și tupeuri asaltează
Tot ce în sinea lor poartă onoare,
De par momâi ce aiurează.

Sărmani de ei, cu cinstea-n buzunare,
Își bat prin lume toaca cu emfază,
Aminte să se ia: bârfa nu moare!

MĂ-NTORC SĂ SCRIU...

*M*ă-ntorc să scriu iar cugetări tenace,
Cu verbe-aprinse să conjug speranțe,
Să pregătesc alese cutezanțe,
Iar gândul pur în fapte a-l preface.

Cenzurez agasante aroganțe,
Îmbrăcând rima-n dura ei găoace,
Să fac de răs pe cei ce-au minți sărace
Și-n cuviință mari restanțe.

Să nu-i mai văd că-și plimbă fudulia,
Călcând peste virtuți și idealuri,
Trădându-și patima și barbaria.

În demnitate își înfig pumnaluri
Și-n modestie aprigă trufia;
Pe voia lumii sunt mereu pe valuri!

DIN NOU...

Din nou mă faci să sufăr, amăgire;
Învolburarea ta mă împresoară,
M-ademenеști cu viață mai ușoară,
Să-mi pară înșelarea izbândire.

Intenției îi spui că-i faptă rară,
Iar licăririi că e strălucire
Și chiar uitării c-ar fi regăsire,
Fiind neliniștea-mi prea voluntară.

Mă războiesc cu tine, neputință,
Căci tu îmi ești osânda vinovată
Să nu pun în speranțe biruință.

Ia-mi, răzbunare, umilința toată
Și-mbracă-mă în imnuri de voință
Spre-a desluși ce-i lume-adevărată.

LA MULTE PORȚI...

*L*a multe porți nu-i cine să deschidă
Și-oricât de mult bătaia-n ea răsună
Niciun răspuns nu-i cum să se compună
Din pustiirea mută și rigidă.

În larga existenței văgăună
Nimeni nu-i pus, drumul să ni-l decidă
Ori voia noastră-ngustă sau perfidă
Cu-nalte rosturi să o interpună.

De vrei să ai în calea ta izbândă,
Să apelezi doar la virtuți alese
Și să arunci din viață ce-i osândă.

Cât gândurile nu sunt înțelese,
Iar nepăsarea rece stă la pândă,
Te prăbușești în iad de insuccese.

MĂ PORTI...

*M*ă porți pe lângă viață, înșelare,
Lăsând să cred că mai înalt redute,
Că nu îmi sunt ideile pierdute
Și că îndemnul meu e o-nălțare.

Eu simt că vremurile-s toate slute,
Tu-mi spui că e o falsă-ngrijorare;
Mi-e teamă c-am uitat orice chemare,
Pretinzi că am virtuți neîntrecute.

Cum să te cred când inima suspină,
Iar fremătarea nu se mai resimte
Și zbaterea e-o renunțare lină?

Vreau adevărul, el doar nu mă minte,
Vreau cupa cu venin, pe toată, plină,
De nu am să mai fiu ca mai-nainte!

O, VICLENIE TRIUMFALĂ!

O, viclenie triumfală!

Te bălăcești prin mari secrete,

Te-nalți în minți iscoditoare, neocolind nicio virtute

Și intri-n fapte importante ori în idei necunoscute,

Dar nu-ți spui nimănui bravura, căci n-ai dureri și nici regrete.

Prefaci orice în interese, descoperind căi neștiute

Și îți sapi drum către ambiții cu patimă și pe-ndelete,

Să capete puteri pe lume numai perversa ta pecete,

Iar răutățile, prin tine, mai trist să fie percepute.

Dacă înțelepciunea însăși de faima ei se folosește

Să-și pună laurii pe frunte și-a geniilor strălucire,

Îți pui fireasca întrebare: dar până unde îndrăznește?

Îi este dată libertate de-a fi abilă tăinuire,

Căci în temuta-nșelăciune cu diavolul se înfrățește

Ca-n orișice împrejurare să nu aibă împotrivire.

CÂND NU PUTEM...

Când nu putem prin forța noastră să cucerim lumea trufașă,
Nu renunțăm s-avem speranțe, crezând în șanse-ntâmplătoare;
Zâmbim norocului oriunde își plimbă umbra-nșelătoare
Și implorăm o altă lege, să o avem cumva părtașă.

Simțim cum visurile vieții pulverizate-s în uitare,
Nemărginiri și idealuri nefiind traiului chezașe;
Toate chemările juniei devin prezentului vrăjmaș
Și renegăm sensul Ivirii, căci existența-i o frustrare.

În ipostaze-amăgitoare imaginăm realitatea
Nu pe câmpia ei de luptă, ci cum mai sigur ne convine,
Doar-doar de vom găsi o cale de-a ocoli infirmitatea.

Suntem nevolnici când tristețea ambiția nu ne-o susține
Și ne retragem în regrete, sfidându-ne intimitatea
Printr-o virtute răzvrătită înamorată de rușine.

NU TE-NDREPTA SPRE MINE...

*Nu te-ndrepta spre mine, lingușire,
Cu sumedenii de salamalecuri,
Căci te vei amăgi doar cu eșecuri,
Lovindu-te de grea împotrivire.*

*Tu mi-ai servi otravă drept fursecuri
Și glorii adăpate-n înjosire
Ca nu cumva să am vreo îndârjire,
Ci însumi să-mi trag chinuri la edecuri.*

*Cât ți-ai dori, cu vorbe-nșelătoare,
Să îmi seduci voința și onoarea
Și să-mi prefaci puterea în trădare!*

*Ai vrea să-și schimbe cinstea-nfățișarea,
Iar adevărul să fie uitare
În timp ce eu poate-mi voi da suflarea.*

NEDREAPTĂ...

*Nedreaptă vă e viața Poeme răzvrătite!
Doar ce-ați pornit asaltul c-ați și fost ponegrite:
Prea mare-i anvergura, lăsați umbră prelungă
Și pronunțat se vede ce scrie Țărălungă.*

Ieșiți de prin tranșee idei înaripate,
Luând un alt renume, spre a putea răzbate
Și primeniți tribuna și clipa necesară,
C-a spune adevărul nu are cum să piară!

Virtutea-i o osândă? Cenzura nu-i prigoană?
Lăsați senin cuvântul să zboare peste glic,
Să mântuie-ntristarea și să pătrundă-n rană!

Să nu se uite răul, dureri să nu mai fie,
Iubirea să răzbată ca o divină mană,
Iar cugetul oriunde doar liber să se știe!

CA SĂ AVEM...

Ca să avem o viață lungă
Credem mereu că e *posibiL*,
Dar *necesar*... nu-i prea vizibil,
Că-i greu aici să se ajungă.

Orice ne este accesibil,
Dar fapta grea este prelungă
C-atâtea rele o alungă,
Iar omul nu e infailibil.

Prea des ne înfrânăm avântul
Și preferăm trăiri ușoare,
Uitând și fala și cuvântul.

Lăsăm tristeți să ne doboare,
Schimbând curajului veșmântul
În aspirații temătoare.

PE NICĂIERI...

*P*e nicăieri nu mă mai aflu și nicio faptă nu mă cheamă;
În uimitoarea existență, rosturi adânci, cu importanță,
Oricât de mult lumea le-adoră, în mintea mea n-au rezonanță;
Uitarea viața-mi năpădește, nerămânând nimic de seamă!

De caut disperat o cale către limanul de speranță,
Crezând că nu mă pierd penibil, dau amăgirii suflet vamă,
Implor idei să mă cuprindă, căci ignoranța mă aclamă;
Mă războiesc cu mine însumi, îndurerat dorind prestanță.

Ceva din noi smulge valoare, că soclul demnității cade,
Suntem împinși către tăcere și spulberați către niciunde;
Chiar dacă ești în spirit ager, nu mai ai loc pe baricade.

O altă lume se ivește gata în ea să ne scufunde,
Că nesfârșirile-i de gânduri pe noi se prăvălesc - cascade;
Chemăm în ajutor trecutul... iluzia doar ne răspunde!

N-AM NICIUN MERIT...

N-am niciun merit să reclame că nu este băgat în seamă
Și nicio vorbă importantă de nimeni nu e observată,
Dar nu fac nimănui reproșuri, căci nu e lumea vinovată,
Cât timp eu însumi vreau să aflu cum fapte de mi se destramă.

Credem că nu trăim degeaba și se va ști c-am fost odată
O uimitoare fulgerare ce viitor numai proclamă,
Se-nvrednicește cu speranțe și veșnicia o aclamă,
Lăsând sculptat în lutul vremii cugetul voie întronată.

Nu ne convine modestia, vrem să urcăm sus, la tribună
Și, chiar dacă n-avem ce spune, gestul dorim să se rețină
Ca pe-o aleasă comportare ce lumea o s-o recompună.

Arareori vom recunoaște că truda nu ne-a fost deplină
Și-n tumultoasa existență am evitat marea furtună
De-a ne jertfi comoditatea pentru-nălțare spre lumină.

322

CATRENE DIN NEUNDE

I

ÎNGRIJORĂRI ȘI SPERANȚE

MOTTO:

Întreabă-te pentru a putea învinge!

1. **O**, visuri pline de speranțe! Pe unde oare rătăciți?
Sunt alte inimi arzătoare mai dornice de voi acum?
Sunteți pe mine supărate sau, poate, că sunteți pe drum...
Eu vă aștept cu-nfrigurare! Veniți! Oricum ar fi, veniți!
2. **Î**mi decantez din suflet tot năduful
Și-nsingurat îmi primenesc gândirea,
Vreau să mă simt ușor precum e puful...
Spre a-mi afla-nălțarea și-mplinirea.
3. **S**peranța mea n-are o limită de viață;
Îmi măsoar existența cu rostul nemuririi -
Nu mă opresc la mâine, am veacurile-n față:
Rebel cu viitorul, îl scot din legea firii!
4. **P**e unde să te caut, frenezie,
Cu marea ta iubire visătoare,
Să-mi readuci în viață poezie
Și-n suflet nostalgii pustiitoare?

5. **P**rin fapta mea mă nasc a doua oară
Și-mi recompun ființa după alte legi:
Implor virtuți ce-s hărăzite unor regi,
Spre-a suporta dureri care omoară.
6. **A**i fost cu mine ca o fiară:haină, aspră, nemiloasă
Când m-amăgeai cu fericire și cu visări ne-nchipuite...
Dar te-ai pierdut de-a ta menire și mă tot ții pe lângă casă...
Azi, te reneg, iubită viață, căci nu-mi lași zări nemărginite!
7. **D**ă-mi, viață, tot, ce este chiar prihană:
Petreceri, lauri, cântec, desfătare
Și nu te mai codi ca o vădană,
Să-mi pui dorințele la încercare!
8. **N**u voi cunoaște bogăția niciodată
Și voi tânji mereu spre țărmu-ndepărtat;
Îmi face sărăcia viața limitată,
Iar fericirea-mi pare... un gest necugetat!
9. **N**-am nicio perspectivă să mai fac avere,
Căci în afaceri pornesc mereu cu pasul stâng;
Ca să forțez norocul nu am vreo putere...
Rămâne doar ca de la viață... să mă restrâng!
10. **C**ând dimineța mă dau jos din pat,
Îmi fac bilanțul clipelor de veghe,
Reintru-n haina unui biet argat
Și-mi pare că-mbrac viața într-o zeghe...

11. **M**-am exilat în mine însumi, spre coasta unui munte negru
Și-mi caut pacea în neliniști și voluptatea-n suferință.
Punând singurătății flamuri, mă străduiesc să fiu integru,
Să nu-mi crucific visu-n turmă și să răzbat din umilință...
12. **Nu** mai știu, de-a lungul vieții, pe unde, oare, n-am umblat,
Dar pretutindeni din dureri și grele răni am renăscut;
Pe nicăieri n-am fost primit, nici măcar c-un dumicat...
O, tuturor le mulțumesc! Că m-au călit și am crescut...
13. **E**xistă viață chiar și-n moarte?
Altfel ea cum de ființează!
Ce forță oare le-ar desparte?...
Ar fi o șansă ce sfidează!
14. **Nu** știu Destinul vieții dacă să-l mai caut
să stau cu el de vorbă clar, pe îndelete
Și să-l întreb de lui i-ar conveni vreodată
să nu știe nimic precis chiar despre mine
Am dat cândva de el spre a-nălțimii poartă
jucându-se de-a baba-oarba c-un orbete,
Dar n-a catadicsit să îmi răspundă...
căci minte n-are, vai, nicicum cât se cuvine!
15. **F**aptul că am îmbătrânit nu este-o supărare,
Dar, ca să mă fac urât, aceasta este-o gravă întrebare;
Un portret din tinerețe mă privește curios:
Crede că aș fi, probabil, un...palton întors pe dos!
16. **Să** mă supăr doar pe oameni, iar eu să mă cred mai bun,
M-a tentat din tinerețe, însă nu am vrut s-o spun...
Dar ajuns la bătrânețe, îmi știu hiba pe de rost:
Lumea e așa cum este, eu n-am niciun preț de cost!

17. **M**i-am trăit veacul, iar cântecul mi l-am spus;
Ce drumuri voi urma nu pot să-anticipez:
Nu-mi iau nicio revanșă, plec cu fruntea sus
Și cred că neființa mea o s-o-nviez!
18. **S**unt plecat din niciun loc, în altă parte
Dar, oriunde-aș fi, cred că mă aflu nicăieri:
Freacățul vieții de mine e departe...
Căci sunt o pradă mută a veșnicei tăceri.
19. **D**emult m-am risipit prin lume:
Am dat din suflet tot ce am avut,
Dar nu am devenit un nume...
Sunt tot *începător* necunoscut!
20. **Î**n două case stau la masă,
Dar în niciuna nu-s acasă;
Sunt un actor, parcă-ntr-o farsă,
Pe-o scenă jumătate arsă...
21. **F**ac semn cu mâna unui tren ce trece pe aproape,
Iar el răspunde la salut, țipând peste vârtoape;
Atât am conversat pe azi, iar ziua se sfârșește...
Voi tot vorbi cu mine-n gând, iar sufletu-mi se răzvrățește...
22. **P**e sine doar un vagabond se hoinărește,
Pe când eu, totdeauna gândurile mele;
Această diferență doar ne definește...
În rest, ne dor în suflete aceleași rele.
23. **M**ă poartă-așa, un gând hoinar ca să mă duc pe la vreun schit
Și să gândesc... să tot postesc și să-mi asum păcatele,
Să-mi fac din rugă un țel nou și din sfințenie un mit,
Că-s prea pornit pe trai ușor și-am întors vieții spatele...

24. **E**u am în mintea mea putere,
Dar în călcâi nu am noroc;
Începe-n inimă durere,
De-o să-mi stea zilele pe loc!
25. **D**escătușat de veche teamă,
Voi scrie că vin din secol trecut,
Când pentru suflet plăteai vamă,
Cumva dacă erai cu el născut.
26. **N**imic din cele bune - prea multe dintre rele:
Aceasta este zestrea ursită vieții mele;
Când cred că se sfârșește o grea nenorocire,
O alta, de la capăt, o ia fără de știre!
27. **T**ot căutând un rost înalt ființei mele,
În permanență m-am aflat printre durere
Și n-am pătruns în taina marilor mistere...
Deși cu patimă-s înamorat de ele.
28. **P**ătrund cu gându-n liniștea deplină,
Unde e viață fără nicio pată...
Și-n albul pur visarea e divină,
De simți că mai trăiești încă o dată.
29. **Î**mi socotesc trecutul cu migală,
Ca nimb să-i pun din fapta cea mai mică;
Privesc prin lupa triumfală,
Dar... nu mă văd măcar cât o mărgică.
30. **N**u m-am văitat, n-am plâns amar
De cum prin viață am trecut;
Norocul nu mi-a fost prea darnic,
Dar din dureri am renăscut!

31. *V*reți lacrimi să-mi vedeți pe față
cum la o rană curge sânge
Și să mă vait la fiecare, surghiunul meu să-l consoleze?
Priviți-mi cu-nțeles făptura, căci noaptea,
pe furiș, ea plânge,
32. Dar niciun înger nu mă vede, iar amintirile stau treze...
- Nu* recunosc că mă învingi, *perfecțiune*
căci te atac cu disperare de un veac
Și stavili nu-s de netrecut spre împlinire,
ca învelișul tău sever să nu-l desfac.
Chiar dacă ești înălțătoare-n săvârșire,
n-am limită în patimă și în dorinți;
Te asaltez în *viață* și în *nemurire* cu toate că-ntr-o zi,
poate-am să-mi ies din minți.
33. *Cum* să cred că voi sfârși-n uitare,
Că universul gândului fără hotar
La fel ca o gânkanie moare?
M-afund, îndurerat, fosilă-n... chihlimbar!
34. *V*enim de mii și mii de ani cu-aceleași vise-n cugetări,
Ne risipim în Univers și nu știm să ne regăsim:
Am vrea în alt mod să privim, dar punem vechile-ntrebări;
Tot cum am fost așa vom fi - cu gânduri roase ne-nvelim!
35. *A*ștept în munții de zăpadă
Din august până-n luna mai
Pe cei ce-ar vrea să mă mai vadă:
Că-s viu, că scriu, că-i vai de trai...

36. **S**untem mereu atrași de amăgire
Și-nfrigurați de-ncredere prea vagă;
Tot ce e greu ne sfâșie de vlagă,
Trădând cuceritoarea îndârjire.
37. **R**ămâi cu mine, vie-mbărbătare
Și-nvață-mă să uit, din suflet, rana,
Că spiritul mi-a cunoscut prigoana,
Iar nedreptatea încă mă mai doare.
38. **Î**nr-o noapte de neliniști, mi-a aflat zbuciumul pace,
Împăcarea mă seduce și-am lăsat sabia-n teacă.
Ne-impliniri de lungă vreme peste timp le las să treacă...
Însă numai până mâine; veghea mea doar se prefacă!
39. **C**unoaște-vom oare vreodată cu sinea noastră împăcarea,
Nutrind atunci un gând și-o faptă unite-n pură armonie?
Credințele ne-or fi curate, iar patimi nu or să mai fie,
Ne-om împlini virtuți de seamă, prin noi definind înălțarea.
40. **M**ă tot încearcă fel de fel de rele,
pândindu-mi locul care-i vulnerabil
Și cum simte că e absentă grija,
tăbară ca barbarul veritabil...
Dar doctorul, abil, îmi precizează
să nu am teamă-n era medicinei:
De iau ca tratament doar viitorul,
precis c-am să mă vindec - injectabil!
41. **N**u îți dori glorie efemeră
Ivită ca în noapte-o fulgerare,
Fără o-ndelungă îndurerare;
Ea doar va fi o lacrimă severă.

42. **S**ă nu dai crez celui cu *gura spartă*,
Că prin ea curge ură infernală;
Chiar omenia iese ca prin poartă,
De biata minte e rămasă goală.
43. **C**a să regret, făcui puține fapte
Și n-am făcut un pact cu răutatea;
Am scris, am plâns, am tot sperat în șoapte:
Ce n-am îndeplinit mi-e nulitatea!
44. **C**e de speranțe-n tine-mi pun, Mărite început de Veac!
La voia Ta eu mă supun, să știu cu viața mea ce fac !
Te-aștept cu multe bucurii, căci sunt nevolnic și sărac;
Poate că multe nedreptăți în fericire se prefac!
45. **C**hiar de suport durerea, tristețea și prigoana,
Nu îmi permite viața să le accept urgia:
Surâd, de pot, cu lacrimi ca să desfid prihana;
Din noapte iau lumină, din zbucium - bucuria.
46. **U**rcat-am cu greu al vieții Sisif,
Dar pare c-a fost sărbătoare...
Chiar dacă plătesc amarul tarif,
Trudă vreau din nou cu ardoare.
47. **D**in ce în ce mai fără griji, nesigură și potolită,
Unde ești viață aprigă? Unde e flacăra din tine?
Îmbătrânești cu-atâta zor, parcă ai fi nefericită;
Mai pune-mi jaruri în trăiri: când erau rele - era bine!
48. **A**tâta de frumoasă și-atât de efemeră!
Aceasta este viața și marea ei himeră;
Nu desluși destine, nu căuta plăcerea;
Grăbește-ți împlinirea: cât ești, rupe tăcerea!

49. **D**ă-mi, Doamne, un somn bun, cam de vreo zece ore
 și niciun vis hain să nu mă amăgească,
 Să nu tresar, de griji, în fiecare clipă,
 să nu mă-mbolnăvească nicio insomnie,
 A doua zi, buimac, să-ntârzii de la lucru,
 iar șeful, prea mirat, să nu mă pedepsească...
 Și, ca un fapt de seamă, a treia zi, din nou,
 repetă, rog, Părinte, întreaga... utopie.
50. **Î**n fiecare zi învăț să sufăr
 Și orice chin îl fac virtute;
 Chemările de vis, deși par mute,
 Chiar din mocirlă zămislesc un nufăr...
51. **C**ând răul te-nconjoară și viața ți-o răpune
 Nu dispera, nu plânge: transformă chinu-n muză
 Și-n primenirea sorții cuvântul îți impune -
 Invocă biruința și-amarul va fi spuză!
52. **Î**n fiecare noapte-nnegurată,
 Aștept lumina zărilor s-apară
 Cu dorul ei de viață-adevărată,
 Redându-mi nostalgii de primăvară...
53. **B**ine-ați venit îndepărtate amintiri,
 spre-a retrăi imaginile din trecut,
 Ce par că nici n-au existat vreodată;
 aș vrea să beau cu voi, o țuică fiartă,
 Să-i tragem, zău, așa, un chef pe cinstel-
 (n-am voie, știu, dar... doctorul mă iartă).
 Vom cheful, poate, vreo săptămână...
 fie ce-o fi, numai s-o facem lată!

54. **V**in! Scăldați-mă, vă rog frumos, în vin!
Turnați-mi multă, multă veselie,
Căci numai zâmbetul e prea puțin;
Durerea-n veci de mine să nu știe!
55. **C**e oameni, ce idei, ce gânduri, ce suflete s-au perindat
Prin lumea de odinioară pe care-o plângem ne-ncetat!
Nu știm ce-nalte simțăminte ardeau în inimile lor,
De-i îndemneau spre dor de jertfă, dar Patria le era zbor!
56. **V**om plânge ziua cea de azi și, sigur, ne va fi rușine
Că nu ne-am răzvrătit năicum pentru-nșelare și suspine;
Ne mulțumim cu prea puțin și renunțăm la drepturi sfinte,
Căci lăncezim în amăgiri ca o cocotă... fără minte...
57. **N**u vreau să port trufia de-a fi trăit un veac:
Prefer o viață scurtă, dar plină de victorii;
Ador nemărginirea și lupta: să atac!
Nu caut lăncezeala - vreau înălțare, glorii!
58. **R**ele multe-s în desagă nedorite, nevisate;
Nu te-ntreabă, nu te roagă, cu dracul te-ar face frate...
Dar cu teama de păcate, dacă-i să te pierzi din fire,
N-o să poți scăpa de toate - Să le-arunci prin cimitire!
59. **C**u vorbe bune ne-mbătăm
Și ne ferim de rele,
Le punem leac pe răni mai vechi,
Să mai uităm de ele.
60. **D**emult, cu suferința un armistițiu-am parafat:
Îi potrivesc o-ncurcătură, căci nici nu e prea greu;
Doar apelez la-nțelepciune, cât și la Dumnezeu
Și o oblig să mai cedeze din tonul îngâmfat!

61. ***M**i-e dat să fiu o șansă Omenirii
și-ndemnul viu al omului sărac;
De-aceea-mi fac curaj, de unul singur,
căci sunt aprinsul Început de Veac.
În așteptarea anilor de aur,
nu vă ofer iluziile mari;
Formați-vă voi înșivă Destinul
și veți fi buni, mai vrednici și mai tari!*
62. ***M**ai lăsați-mă, vă rog, cu-atâtea vechituri
și urâtenii ce le tot am pe lângă mine:
Vreau ce-i frumos, ce-i bun, distins și de valoare;
m-am săturat de rele, lacrimi și suspine;
Ne dau târcoale-ntristătoare pocituri;
să ne umbrească viața cu perverse nebunii;
Chemați să intre-n case prin ferestre soare
și vom trăi, ca-n vis, în limpezi reverii.*
63. ***D**e ce mai scormonesc eu oare
prin gând imagini din trecut?
Toate ce-au fost minuni odată,
demult în viață nu mai sunt!
Dar nu știu cine-mi spune-n suflet
că n-am să mor necunoscut;
Voi înălța speranță iară
și uitarea mea am s-o înfrunt!*
64. ***V**reau să-mi înlătur ne-mplinirea și fapt ideilor să dau,
Recucerind copilăria pierdută-n anii de demult;
Să râd, s-alerg, să caut lumea și soare în priviri să iau
Din toată-nvolburarea firii, iar glasul inimii s-ascult!*

65. *A*m copilărit mai mult un pic,
ani pentru-adolescență am furat...
Și m-am împins cu tinerețea,
intrând adânc în maturitate...
N-o să-mi scurtez de-acuma traiul,
să dau la loc tot ce am deturnat;
M-am înțeles cu bătrânețea:
pentru fiecare ceas ne-om bate...
66. *C*ând ni se pare foarte greu urcușul, am vrea
de la asalt să dezertăm;
Dar viața doar ne pune la-ncercare,
valori prea mari piticului, când dăm;
Cu fiecare pas, mai sus, ce-l facem,
să nu credem că ne-afundăm în gropi;
Căci reușind s-ajungem la victorii,
ne întrebăm dacă n-am fost miopi...
67. *V*eniți, veniți speranțe și năpădiți-mi viața,
Zburați-mă-n văzduhuri peste trăiri nefaste,
Intrați cu mine-n luptă, într-a-nălțării oaste,
Să mă desprind de patimi, să vă-nfirip povața!
68. *C*ând viața ne surâde și răul ne mai iartă,
Înalță-te-n nădejde, virtuțile aclamă
Și cheamă-le în luptă fără să te-ncrezi în Soartă,
C-ades, ea doar ne-nșeală...și greu îi plătim vamă!
69. *O* singură speranță, ades, ne e-nălțarea,
De idealuri stinse ne poate reaprinde;
În lanț pornesc reacții, curajul se extinde,
Scrum face îndoiala și pulbere-nșelarea.

70. **S**ă nu dorești vieții altă cărare
Senină, netedă, fără prăpăstii;
Niciunde nu-s izbânzi fără năpăstii;
Din orice loc fă-ți aripi de-nălțare!
71. **D**e neguri se bucură noaptea,
Dar ziua în soare surâde
Și-i relelor aprigul gâde,
Răzbind cu-a luminilor fapte!
72. **M**ă-nalț din asuprire și silnicii barbare,
Iert veacul fără suflet și fapta de ocară,
Căci zbor în libertate din hâda închisoare;
Cu tomuri de speranțe mi-e inima ușoară...

II

CĂUTĂRI ȘI REGRETE

MOTTO:

*Ca să nu dai de singurătate,
vezi pe unde umblă îngerii!*

73. *M*ai scriu încă o carte despre această viață;
E ca o mântuire - un vis ce mă răsfăță...
Dar cine-n lume vede ce-i rău ori ce e bine...
Cum tot va fi uitată, o iau s-o-ngrop cu mine!
74. *C*hiar dacă asta cere lumea,
vă spun că n-am să scriu romane:
Eu *mă rezum* la poezie
și la scânteii de cugetare;
Știu: azi, această nebunie
aduce numai ghinioane
Și nu trezește interesul
mărinimiilor sprintăre!
75. *M*ă voi culca, lumina-ncet o sting,
Dar în zadar: în mintea mea se-aprind
Dureri ce liniștea-mi resping...
Și-ntâmpin zorii palizi tot scriind...

76. Să cadă rima clar și sacadat
Ca să tresalte cititorul...
Să te exprimi adânc și răspicat,
Însuți să-ți fii nemuritorul...
77. **C**ând gândul nostru bun e-o dăruire,
Fiecare vers poart-o melodie...
Și cum fapta-nalță o trăire,
Orice ideal naște-o simfonie...
78. **T**otuna-mi e dacă ce-am scris poartă sau nu harul divin
Ori doar iubirea de frumos m-a îndemnat, ca din senin,
Să-mi zbor ideile spre cer, versul să își ia lumină,
Și-n grija trudei de Sisif, să-l sculptez fără de vină.
79. **C**redeam, că n-am să pot să scriu cât timp mai sufăr,
Dar trebuie ca din adânc să-mi scot durerea:
În vers s-o potrivesc strângând-o ca-ntr-un cufăr,
Până o simt că se predă pierzând puterea.
80. **D**ar ce-or fi stând ideile atât de-ascunse
și nu dai peste ele niciodată,
C-ajungi să plagiezi ce-ai scris pe vremuri,
cum ai făcut-o a nu știu câta oară,
Și-n loc de-a-mpodobi frumos o faptă,
tu însuți lucrurilor să fii tată,
Te mulțumești c-o viață fără grijă,
maimuțărind vagi *kitsch*-uri ce-or să moară.
81. **Î**n fiecare zi cuceresc un catren:
Mai întâi îl gândesc și-apoi îl seduc,
Făcându-l să pară frumos ca un refren...
Și suflet de înger îi dau... ori de haiduc.

82. *Î*mi revăd de un timp catrenele scrise
Și nu e niciunul mai frumos decât altul;
Toate, parcă, nu sunt la suflet deschise:
N-au harul divin care îl pune *Înaltul*!
83. *Nu*-i catrenu-mi genial, ci-i o idee nouă:
Te pune pe gânduri să știi ce scop am avut
De-am vărsat pe hârtie picătura de rouă
A gândului vajnic, rebel și neîntrecut.
84. ... *Să* mă exprim întotdeauna,
slujind dreptate în trăire,
Spre-a recunoaște cititorul
cui aparține scriitura...
Și orice gând, și orice frază să-mi fie-o parte
din simțire,
Ca peste trecerea de vremuri
să-mi deslușească chiar făptura.
85. *Nu*-mi veți uita al meu mormânt,
Chiar dacă n-o avea o cruce:
Mă voi preface în Cuvânt -
Cu el oricând vă voi seduce...
86. *Nu* te-aștepta să fii rugat, de mână muza să te tragă,
Să-ți dea o pană ca să scrii, trezindu-te din amorțire:
Pretinde harul lucru sfânt, înfăptuit o viață-ntreagă
Cu dor, cu sânge și cu temeii, din suflet rupt și din trăire.
87. *D*e s-ar mai cere astăzi să se scrie versuri,
Ar fi ușor cu-atâtea cărți la îndemână...
Scoți din dicționare multe universuri,
Iar dacă îți dai sufletul... or să rămână!

88. **C**e-aș face dac-aș fi bogat?
Aș fi mai rău ori chiar mai bun?
M-aș pierde oare-n depărtări,
în formidabile-aventuri?
Poate că veșnic aș tot scrie,
îndrăgostit ca un nebun
De focul sacru din cuvânt
și i-aș clădi tipărituri...
89. **Î**n tot ce scriu, îngândurat, de-atâta vreme,
am adunat seninul, clipa, bucuria -
Tot ce nu are sărmana viață îndeajuns -
și le-am dat mană sufletească și tăria
De a ieși din lumea tristă și haină
spre-a căuta cuvântul ce le-a fost ascuns:
C-am învățat, ca dintr-o rugăciune sacră,
că nicio-mpotrivire nu e de nepătruns.
90. **C**um e târziu și pace-n noapte,
vreau să adorm, iubită muză,
Și, chiar dacă n-am nicio scuză,
să știi că sunt sărac în fapte:
Nu sunt pe placul lumii toate,
deci, iartă-mă, te las cu bine;
Când rai va fi și nu suspine,
te-aștept în altă viață, poate.
91. **A**m tot urcat, parcă, spre înălțimi o scară,
ca stelele să pot a le privi de-aproape,
Căci am avut în suflet vie o speranță
că voi zbura spre ele - dorul să-mi adape...
Și simt ca într-un vis cum m-am aprins de vrajă:
am cunoscut minunea - m-am bucurat nespus;
Îmi tremură făptura, trăiesc etern decise
s-aduc laudă Trudei și Celuia de Sus.

92. **U**nde este poezia printre tomurile tale,
Unde-i visul, unde-i viața, de ce plâng atâtea rime
Și distrugi metaforele printre gândurile goale,
Las-o-n plata ei de treabă: nu faci artă - comiți crime...
93. **M**i-am construit un templu de idei
în care-s preot cu grea vină:
Într-însul oamenii nu intră,
sub bolta-i nimeni nu se-nchină,
Din orice-nvățătură ce-o deduc,
înălț o jertfă primului venit
Ce-ar fi dispus să treacă pragul
altarului vremelnic ocolit...
94. **C**um nu pot publica, în dezolanta-mi sărăcie
Fiecare vers ce-l scriu se sfârșește în durere:
Din cristale de idei, modelate-n fantezie,
Îmi rămân suspinele răstignirii în tăcere.
95. **C**e de gânduri visătoare își plâng taina lor în minte!
N-au curaj să iasă-n lume îmbrăcate în cuvinte;
Teamă au că nici acuma n-or să să fie înțelese:
În trufia vremii noastre, visurile-s interese!
96. **U**n gând stă să mă certe, că scriu din ce în ce mai rar
Și că m-afund în lenea amăgitoarei înșelări:
Dar eu, în toiul nopții, rățolesc frenetic și hoinar
Prin harul de lumină creat de-aprinse cugetări.
97. **C**hiar dacă scrii despre minuni ce te frământă,
Convins tot ești că manuscrisul are
O soartă dureroasă ce te înspăimântă...
Căci nepăsarea e necruțătoare!

98. **Î**n lumi cu sărăcie,
De noi suntem nesiguri;
Din scris nu sunt câștiguri
Și-i greu - fir-ar să fie!
99. **A**ș vrea să-mi scot toate greșelile din cărți,
Dar cel ce sunt, atunci, eu, parcă, n-aș mai fi;
Am un trecut ce-a fremătat în mii de părți,
Ce-a suferit, deci n-are ce a ispăși.
100. **A**daug frumusețe pentru trăiri eterne .
Ori mângălesc fațada muzeelor sublime?
Eu dau ce-i bun în mine: iubirea mi se cerne;
Pentru plăcerea lumii mă-ngrop adânc în rime!
101. **N**u știu în astă-noapte prin gând ce îmi va trece;
Fiind prea nestatornic, pândit sunt de dureri -
Dar am să caut rime cât visul se petrece,
Iar dacă nu le aflu, mă mint cu ce-am scris ieri...
102. **A**m meșterit cu greu, o viață-ntreagă,
Robuste filigrane din cuvinte,
Pentru ca oricine să își aleagă
Ce e-nțelept, destoinic și cuminte.
103. **N**-am fost magicianul de cuvinte,
Cu har deosebit *să le învălui*;
Le-am ars în cuget patima fierbinte,
Ca frumusețile *să le dezvălui*.
104. **Î**ntotdeauna-mi caut cu migală rimele;
Prefer s-aleg pe-acelea ce-s din suflet pogorâte,
Și să renunț la multe care-alcargă primele,
Făr' să fi fost în cuget destul de dogorâte...

105. **C**redința mă îndeamnă să-mi fac ordine-n viață;
În faptă, în gândire, în doruri și putere;
Deretic prin memorii încă de dimineață,
Iar noaptea, îmi rog muza visări să îmi confere!
106. **Î**mi fac curaj de unul singur, scriind catrene învrăjbite,
Căci, într-o zi, lumea bolnavă se va trezi din amorțeală
Și, sărăcită de iubire de-a lungul spaimelor trăite,
Își va găsi leacul în ele: speranțe, visuri, îndrăzneală...
107. **D**espre iubire și visare
Am să vă scriu mereu de-acuma,
Că-s năpădit de gânduri rare,
Iar peste timp... va cade bruma!
108. **D**in toiul nopții fur un ceas
Și înviez din somn de iască,
Dau sentimentelor iar glas
Și-aștept lumini să se ivească...
109. **S**pre-a le clădi destinele perene,
Revolta, iubirea și liniștea,
Toată durerea și dragostea mea
Aș vrea să sublimeze în catrene.
110. **O** strofă doar, atât prefer
Din inspirația divină
Și-mpodobesc un întreg cer
Cu revelații de lumină.
111. **Î**n clipele de noapte, pătrunde în odaie
O muză nedorită, a viselor amare:
Suspinele din viață mă năpădesc șiroaie,
De-mi pun trista-ntrebare: mai sunt în viață oare?

112. **P**rietene, abia astăzi îți scriu:
Un vis - cred că - nebun m-a pus la pat
Și cum, sigur, deduci, încă sunt viu,
Dar de tristeți și griji nu am scăpat...
113. **M**-am bucurat că ai venit, sunt supărat că ai plecat;
Ce-nălțătoare amintiri, ce clipe pline de tumult!
Mii de povești ai renăscut - aș sta un veac să le ascult...
O, Doamne, dai tinerețe prea puțin - și e atâta de păcat!
114. **S**unt supărat pe-a zărilor rază de lumină,
Căci ocolește-un munte și apoi e la mine;
Aș vrea să-l sfredelească și drept aici să vină,
C-am fost prea întunecat în noaptea de suspine!
115. **D**emult e timpul să-mi închei cumva bilanțul
Și viața să mi-o pun mai bine la păstrare...
Căci văd că astăzi nu are deloc valoare,
Ba chiar se tot depreciază precum sfântul.
116. **M**-agăț cum pot de viață:
Mă-nvârt stingher prin piață,
Mai ocolesc un preț prea scump...
Și în neliniște irump!
117. **S**ăpați pe crucea-mi albă cuvinte dragi în vers,
C-atât doar îmi rezervă întregul Univers:
Au ignorat confracții tot ce-am avut de spus;
Fiind o voce slabă, la plânset sunt redus!
118. **P**entru lume scriu ori pentru mine?
Nevoie n-are ea de nostalgii
Ce-n inimă îi sunt un mărăcine;
Doar pentru sufletu-mi sunt elegii...

119. **N**umai prin iluziile mele eu exist,
Că-mi dau putere neînvinsă - creatoare
Și-aprinse-nvolburări în suflet, să rezist,
Pornindu-mi viața de la capăt, cu ardoare.
120. **F**ără iubirea mea cea mare
Mă prăbușesc neîncetat în gol...
Când nu aud nicio chemare,
Liniștea mea devine un pârjol.
121. **D**e veghe, noaptea, nu mai stau, Destinul aprig să îl cert,
Iubirilor să le dau glas, iar vieții altă primenire.
Mă rog să cad în somn adânc, ca patimile să îmi iert
Și să nu caut amăgiri ori să-mi doresc altă menire...
122. **N**u gândesc spre bucurie, de-mi sunt muzele sărace,
Ci-mi scot grija din memorii și rime o pun să-mbrace;
Întristarea să și-o curme prin îndemnuri de virtute
Și-o transform din iad în oaze și-n speranțe neștiute...
123. **C**ine oare-o să citească ceea ce am spus în vers?
Cine-o suporta pedeapsa ori, poate, neliniștea?
Suflet bun care-o să umbli peste-al gândurilor mers,
Pentru clipa irosită îți zeifici dragostea!
124. **O**, vis rătăcitor prin gându-mi,
Cum vrei să-ți afli rost în lume!
Eu însumi nu mă știu, la rându-mi,
Și plec din viață fără nume!
125. **C**atren! La el puțini se-adapă,
Căci mândru-i, dar e bun de fapte;
Chiar de se-nalță doar de-o șchioapă,
Atunci când vrea, face cât șapte!

126. **E**ști liber să-ți alegi cuvântul
Și să pornești spre orice zare,
Catren drag, ce-mi dai avântul
Și mă înalți în cugetare!
127. **P**entru că vii atât de greu, idee,
Îți curăț de ciulini calea-nainte,
Te-mpodobesc cu lauri de cuvinte,
Fiind ivirea ta o odisee...
128. **U**n plug de dor prin gândurile-mi ară
Ca să cultiv idei cu nestemate,
Spre a rămâne-n Timp neîntinate
Și-a străluci-n virtuți ca o comoară.
129. **C**uvintele se înfrățesc în fraze,
Creând în conștiință universuri
Ce-aduc în cuget patimă de versuri
Și-n suflet revărsare de extaze.
130. **C**ând muza vine-ncet să te inspire,
O lume nouă capătă-ntrupare
Ca un nimb pur, iar tot ce-i rău dispare,
Părând că viața e o izbăvire.
131. **P**este vreo îndelungă vreme,
urmaș de neam, de-oi avea critic,
Desprăfuind uitate pagini,
s-o pierde-n vrafuri de cuvinte
Și, negăsind nimic de seamă,
va scrie c-am trăit 'nainte...
Precum gândirea mă trădează,
sigur, provin din... Neolitic!

132. **C**aut ideea, rima și silaba,
Spre-a-nălța în curcubeie visuri,
Tânjind să-nveșnicesc brave înscrisuri,
Din cuget revărsând tainic podoaba.
133. **C**redeam cândva că scriu ultima filă
Și nu mă va mai ferici cuvântul,
Dar Timpul nu mi-a înfrânat avântul,
Căci pasiunea mea nu are milă!
134. **E**u sunt risipitorul care îmi cer iertare,
Eu, cel care spre glorii am hoinărit fățarnic;
La judecata voastră vărs, trist, lacrimi amare,
Iar sufletu-mi suspină, căci azi regret amarnic...
135. **D**ac-ar fi fost ceva de mine, poate-aș fi-nvins urgiile
Din care viața, fără milă, mi-a oferit cu miile;
Tot renunțând la idealuri, să fac durerilor pe plac,
Acuz zadarnic Omenirea și plâng... c-atâta știu să fac!
136. **P**ierzând părinții amândoi,
Te-nfricoșează-nsingurarea;
Te-ntoarce Timpul înapoi...
Și te-mpietrește întristarea!
137. **C**ât au trăit părinții mei,
Rudele erau unite;
Aveau relații între ei -
Acum toate-s năruite!
138. **N**u am pe-aici cu cine să vorbesc,
Să-mi fac din nou prieteni nu mai pot;
Toate nimicurile le gândesc,
Dar n-am cum din uitare să mă scot.

139. *Un* trecător mă vede peste gard,
dar, liniștit, trece la vale...
Nimic vecinii nu m-au întrebat,
iar câinele latră aiurea;
Prieteni n-am, poștașul a trecut
și toate zilele-mi sunt goale,
Dar pentru toate eu sunt vinovat:
aproape mi-am dorit pădurea!
140. *Fiind* o pradă-a conjuncturii,
Atât de singur mă găsesc
Aici, la marginea pădurii,
Și uit cu lumea să vorbesc...
141. *Mă* tot gândesc la multe rude
Cum suntem risipiți prin țară;
De nimeni nu știu ce se-aude
Și-nsingurarea mă omoară...
142. *Mă* adâncesc în vreme de parcă într-un haos:
Se întristează firea, iar lumea-mi pare sumbră;
Regretele abundă, dureri ies din repaos...
Mi-s zilele sărace, iar zâmbetul - penumbră!
143. *Îmi* trăiesc viața prin pustiuri
Și-accept cu greu debusolarea;
Îmi iau eu însumi interviuri,
S-alung din suflet izolarea...
144. *Prin* târgul meu uitat, nu-i nicio noutate ;
Aici, soarele răsare, dacă nu plouă,
Timid și obosit cam pe la ora nouă...
În rest, doar noaptea grea îmi este ca un frate.

145. **S**e-afundă soarele în munți, iar valea se întunecă,
Tristețea urcă din adânc, pe cer nori mari alunecă...
De-acum, mă caut până-n zori, iar dorurile mă cuprind,
Regretele mă tulbură și-n noaptea rea dureri mi-aprind...
146. **P**e-aici, să-mi pun cojoc în spate
Și în picioare cisme bune,
Că-i frig, că plouă... vântul bate...
Căci altfel mor!... Așa se spune!
147. **A**ici, la mine, e târziu,
E frig, cad brume și e vânt,
Ce-i bucuria nu mai știu,
Sunt trist, sunt singur și-s înfrânt!
148. **S**pre iureș viața nu îmi mai pătrunde,
Iar cugetul nu mai inspiră ambră;
La mal trag pluta în pierdute unde,
C-a-mbătrânit, precum la gard o țambră.
149. **M**ulte idei îmi vin în minte,
în nopțile de veghe-adâncă:
O lume-ntregă, fiind tristă,
un alt Destin vreau Omenirii;
Ofer mulțimilor speranțe
și-alerg în calea mântuirii...
Dar bântuie păreri prea multe -
momentul meu nu este încă!
150. **A**m tot furat din viață câte-o zi frumoasă,
Mai un an bun, un vis, o pace rătăcită,
Dar o Decizie Supremă, nemiloasă
Vrea totul înapoi... Vai, cât e de zgârcită!

151. **U**rc pe cer pulberi de iluzii, de lume să fie văzute,
Că-n mine speranțele vieții din tinerețe-s dispărute:
Priviți-le cât sunt de oarbe în strălucirea lor cea vie;
Nimic n-am construit din ele și sunt înșelat pe vecie!
152. **S**eamănă zilele una cu alta,
prin urbe nu se întâmplă nimic,
Doar prețul la piață urcă și urcă...
iar kilogramul se face mai mic...
N-am niciun vis să-mi aducă ideii,
mai beau din când în când o cinzeacă,
Caut prin casă ceva de făcut...
demult nu scriu nimic... Și ce dacă?!
153. **E** goală casa noastră: ne mutăm...
Și parcă se aud suspine-n ziduri,
Din ce avem, nimica nu uităm;
Doar amintirile ne sapă riduri...
154. **A** rămas casa pustie
Și m-a părăsit norocul,
Zâmbete n-or să mai fie...
Îți schimbi viața de-ți schimbi locul...
155. **Î**n fiecare oră mor departe de casă:
Din mine o lume dispare și-n clipa prezentă eu nu-s;
În surghiunire surdă, grea uitare m-apasă -
Trăiesc să-miucid veșnicia, căci nu știu ce este de spus.
156. **T**recut-am foarte greu prăpastia mutării...
Mi-am părăsit meleagul și nu-mi găsesc alt rost;
Rămân cu gândul veșnic la ceea ce a fost...
Mă tem c-am să devin o victimă-a uitării!

157. **N**edreptatea-n viața mea așa a fost să fie:
Să las o casă-n urmă pierdută și pustie;
Și ca o lovitură primită-n plin de soartă,
De alta, vag, am parte, dar liniștea e... moartă!
158. **C**ând ne-am mutat din casa noastră,
spre inimă s-a-nchis o poartă:
Nu mai pătrund în suflet doruri,
iar bucuria nu apare;
Destinul aspru, parcă, astăzi,
a tras o linie pe hartă
Și-mparte-n două existența:
de până-acum și... ce-o fi oare?!
159. **C**e-oi fi făcând, căsuța mea din depărtare?
Ți-e dor de noi? Pustiul din pereți te doare?
N-ai niciun înger bun și ești în suflet goală?
Vai, picură, parcă, de sus, pe tine smoală!
160. **C**a parte din viață o casă există:
Atunci când o vinzi, pe tine aiurea te dai;
Gestul este pentru păcate o pistă;
Tu însuți ți-ai dorit, vai, izgonirea din rai!
161. **D**e pe meleagurile unde trăiesc ca un schivnic,
La tine mă întorc, oraș îndepărtat,
Dar te găsesc neprimitor, distant și chiar potrivnic:
Ducându-mă în altă parte... am trădat!
162. Ah, cum aş mai ieși ca să colind orașul,
Să umblu pe străzi creanga, când freamătu-i pustiu,
Îi par însă străin, căci mi-am schimbat lăcașul...
Ca să îi cer iertare e oare prea târziu?

163. Fiara-nstrăinării în suflet mi-a pătruns
Și-mi sfâșie, hain, aducerile-aminte:
Fiece gând cu remușcare e străpuns
De-i simt otrava cum mă zgâlțâie fierbinte!
164. Nici casele, nici pomii, nici străzile, nici vântul,
Nici Dunărea pe gânduri, nici oameni-n mișcare
De mine nu iau seama - li-s tuturor înfrântul;
M-au exilat dintr-înșii: fir de nisip în mare!
165. **C**âtă lume, câtă viață am putut să scot din minte,
Să le las în voia sorții și să plec în depărtare!
Simt acum dezmoștenirea unui părăsit părinte:
Fără dragostea umană mă voi stinge în uitare!
166. **C**ă viața, sigur, m-a învins,
ca să mă spânzur doar mi-a mai rămas:
Dar cum sunt, probabil, laș,
mă zbat ca frunza în furtună,
Căci pe acest arid Pământ,
gândurile mele-s de pripas
Și nu-nțeleg ce clipă rea
pe mine, astăzi, se răzbună...
167. **A**m captușit o existență goală cu iluzii
Și nu m-am prins în luptă dârză cu dușmanii vieții:
Toate speranțele le-am învelit în mari confuzii,
De sunt acum un om învins și tributar tristeții.
168. **O**feră viața-aceasta averi nemăsurate:
Comori ascunse, visuri și frumuseți divine;
Îmbietoare doruri, speranțe-naripate...
Dar, dintre toate, niciuna nu e pentru mine.

169. **A**cel aprig dor de viață
 Peste vremuri dusu-s-a...
 Și, confuz ca într-o ceață,
 Din inimă ștersu-s-a.
170. **P**endula a bătut ora exactă,
 Venind din urmă vreme-n vijelie
 Să îplinească rosturi pe vecie;
 Doar viața mea nu îmi mai e intactă...
171. **T**u ești limanul meu de viață,
 uitare, fără nicio milă!
 Tu-mi întrerupi seva spre suflet
 și cugetul spre înălțare;
 Din necuprinderi n-aduci doruri,
 căci orice vis e-o renunțare;
 A existenței frumusețe,
 trist, o transformi în neagră silă.
172. **V**oi, visuri risipite,
 tu, clipă amăgită,
 Ștergeți lacrimi căzute
 prin ani de irosire;
 Curaj n-am prins în gânduri,
 m-am stins în neivire
 Și moștenesc regrete
 de viață răzvrătită.
173. **C**ă n-ai ieșit în stradă să lupți pe baricade
 E teamă de răspunderi ori semn de lașitate?
 Tu ai singur răspunsul, simți ce în piept se zbate;
 Omul să nu regrete ce-l scade, ce-l recade!

174. **Î**i dau oricui tot aurul din lume
și de pe cer puzderia de stele,
De ar opri a vieții prăbușire
și ar zvânta din lacrimile mele.
Să fii nabab al marilor speranțe,
dar să nu deslușești sensul trăirii,
Te-ndeamnă să îți pui grava-ntrebare:
care e-n Univers rostul Ivirii?
175. **M**i-a căzut o lacrimă peste vremea trecătoare,
Căci aş vrea să o opresc să-și mai tragă răsuflarea,
Lăsând ca anii dintâi să-și lungească încântarea,
Iar neîmplinirea mea să fie mai răbdătoare.

III ATITUDINI

MOTTO:

*Implică-te acolo unde ar putea miji răutatea,
nu unde prisosește binele!*

176. **N**oi, într-o luptă inegală
Și între oameni mărginiți,
Suntem motiv de târguială
Și rareori bineveniți!
177. **P**e străzi sunt prea mulți cerșetori,
În noi e prea multă trufie;
Ei sunt doar simpli muritori...
Noi - prea săraci în omenie!
178. **Î**mi caut viața-n depărtări,
Căci lângă mine nu există:
Mă pierd oftând spre alte zări
Și mor în... era comunistă...
179. **D**in nou la cârma țării comuniștii urcă
Și viața noastră în dureri coboară;
Toate îndemnurile sfinte ni le spurcă,
Iar noi murim pentru a doua oară!

180. **N**enumărate bogății cu vraja lor te-atrag
 Și mii de frumuseți nemuritoare viu îmbie...
 Vrei chiar să intri peste tot, dar te oprești în prag
 Și-ți spui: ca să visez așa ceva e-o nebunie!
181. **O** ceată mărișoară de flăcăi
 vor s-ajungă, musai, președinți;
 Se cred frumoși, curați, senini și buni,
 părându-li-se c-ar fi chiar sfinți...
 Se jură că sunt tare credincioși
 și vor să lupte și c-un diavol;
 Dar cum-necum vor să urce sus...
 vom avea iar țara în pârjol!
182. **Nu**, viața tot nu se oferă,
 chiar de-am crezut c-am cucerit-o:
 E tot mai aprigă și rece,
 de nici nu mă mai bagă-n seamă;
 Că e uitucă și avară,
 așa eu, poate, -am nimerit-o;
 Dar tot urât se poartă, zilnic,
 cu oamenii - ca o infamă!
183. **P**oate greșesc, din nou,
 că n-abordez romanul,
 C-atâtea sunt de spus
 despre aceste plaiuri:
 Cum țara s-a zbatut,
 cum a murit țăranul,
 Cum satele la noi erau
 ca niște raiuri...

184. **P**uțini sunt câinii care să mă latre
 prin mahalaua mea îndepărtată;
 Mulți oameni vor ca ei să muște,
 de-mi pare-o încurcată-ncrengătură
 Și nu știu să mai fac deosebirea:
 umana e canină, mai degrabă,
 Sau, ca întotdeauna, canina e
 cu suflet ca de om și fără ură...
185. **P**entru un jaf de miliarde,
 Virtute-i spui și nu hoție,
 Căci *focul legii* nu te arde;
 Dar pentr-un leu faci pușcărie!
186. **V**in comuniștii iarăși la putere,
 Căci lumea cu minciuni e înșelată:
 Nimica de la viață nu mai cere...
 În fericiri urgia e voalată!
187. **D**espre dușmanii țării nimic nu am mai scris,
 Dar știu că stau din nou nederanjați la pândă;
 Din marile procese ei înșiși s-au dezis,
 Căci au jurat - vai! - strâmb și n-au primit osândă!
188. **S**-au învățat mulți indivizi cu japca,
 Să aibă un trai fals, pe nemuncite,
 Ca-n vremea când la modă era șapca:
 Valorile sunt iar răstălmăcite!
189. **A**lt om aş vrea să fiu,
 Dar sunt ceea ce sunt:
 Și bun, și rău mă știu;
En-gros și-n amănunt...

190. **Î**nseninate gânduri am înălțat în slavă:
Le-am dat lumină vie și-ndemnuri de virtute
Dar nu-și găsească menirea, căci soartă au bolnavă,
Târându-le prin vremuri cu rosturi decăzute.
191. **P**rietenii sunt rari și risipiți prin lume;
E-atât de greu să-i știi, c-o viață nu-ți ajunge.
În schimb, orice nemernic e gata să te-ndrume
Ușor pe căi greșite și-ncrederea-ți străpunge!
192. **S**ă lupti cu cei hapsâni și cu perversii,
că-și fac de cap în orice-mprejurare:
Unde-s virtuți, pe-acolo se agită
și mângălesc ce-i mai frumos în viață;
Se-mpodobesc cu lauri de putere,
mimează gesturi fine de purtare,
Dar, ori de câte ori pătrund în lume,
o urătesc de crezi că-i o paiată.
193. **O**, ființe de bani gata, frumoase, tinere, cochete,
În limuzine de temut și-n paza aprigilor cerberi!
Să știți că luxu-i un bordel din mucava cu etichete
Când adorați un trai ușor și ale patimilor fierberi...
194. **S**-au înmulțit adulatorii,
Precum zbârciogii după ploaie...
Ei sunt, scuzați, ca rămătorii,
Doar că în vile nu au... paie!
195. **D**e pe-un stâlp înalt de telegraf,
Ne vorbește Iliescu-n cap:
- *Dacă nu m-alegeți vă fac praf...*
Chiar de-n Europa nu încap.

196. **L**a unii, banii-s de prisos
Și bunul simț din sărăcie;
Se poartă ce-i frumos pe dos,
Căci cuviința-i nebunie.
197. **M**i-e teamă și rușine uneori
să mă-ntâlnesc cu oameni mai de seamă,
C-atâtea de puține lucruri știu
și ignoranței încă îi dau vamă...
Nu stăpânesc trufia de bani mulți
și aroganța prostului din fire,
Mai am credință vie în virtuți
și n-am să apelez la nesimțire!
198. **P**rin multe locuri nu am fost în propria mea țară,
Dar sufletul mi-am risipit... iar doru-mi stă să moară;
Îmi datorează veacul mult, ca să mai am speranță;
Deschid în suflet ochii mari și văd... de la distanță...
199. **D**a, domnilor, sunt incapabil
Să fac averi peste măsură!
Știu: nu trebuie să fiu abil,
Ci să învăț doar cum se fură!...
200. **D**e câte ori în suflet intră teamă
și-s ofensat de gândurile lașe;
Mă răzvrătesc în sinea mea barbară
și versuri scriu sprintăre și trufașe.
De-aș fi avut mai multă cutezanță
prin câte nedreptăți m-au purtat anii,
Aș fi murit demult, precum eroii,
și, poate-aș fi ucis cumva dușmanii.

201. **N**-au jar, prea mult, cuvintele pe care le-am aprins
Cu vâlvătaia mea de dor, cum ard pe câmpuri macii
Mocnesc doar câteva idei, iar fumul e încins
Și semnalez mari barbarii, cum o făceau doar dacii...
202. **A**m fost colegi odinioară și buni amici, de bună seamă,
Dar azi privesc ce gesturi face, ce ifose, ce moft l-apucă...
Deduc că mintea ne separă - ne-a diferit falsa-i reclamă;
Îl sfătuiesc, cu insistență, din nou la școală să se ducă!
203. **G**ândul meu prin țară umblă, de necazuri să se-ascundă,
Căci dreptatea-n veacu-acesta a trăit cât o secundă.
Și, cum peste tot e jale, mă înalț în visuri sure,
Meditând la biata lume cum trăiește ca-n pădure...
204. **O**, veac, ce salturi uriașe ai făcut
În goana Omenirii pentru pâine!
Dar ai ucis: ești criminal recunoscut;
Ce trist erou cu inimă de câine!
205. **A**u fost în vremuri și ani buni, dar se distinge, dintre toți,
Acel teribil an din veac care a fost optzeci și nouă :
A stins regimul comunist și crimele unor despoți,
Lăsând de-atunci peste pârjol o Dumnezeiască rouă!
206. **U**n om sărman bate în poartă:
Lui i s-a dat această soartă!
De-o mai veni cumva și mâine,
În curte nu va fi un câine!
207. **A**devărată ești, Putere,
Sau ești împinsă de-nșelare
Și doar orgoliu ai avere
Ca o otravă-n doză mare?

208. **A**m jurat că-mi voi pune tinerețea zălog
Pentru speranța de-a crede-ntr-o viață mai bună
Și pentru a-nvinge răul la el în bârlog;
Iar dacă-am mințit, Tu, Doamne, te rog, mă detună!
209. **A**m așteptat libertatea o jumătate de veac,
Spre-a avea dezamăgirea că sunt bătrân și sărac;
Din nou mă simt persecutat - cu mari minciuni otrăvit...
Aiurea m-aș duce să mor, de nedreptate scârbit!
210. **C**ontra faptelor de seamă și a gândurilor rare,
Otrăvite cu necinste, vorbe, gesturi, lacrimi, șoapte
Spulberate-s în mulțime drept crime în miez de noapte,
Să nu biruie în viață niciun crez de înălțare.
211. **N**u-i un motiv de-a te-nfrăți cu dracul,
Chiar dacă iadul cade peste tine
Cu-ntreaga urâciune de suspine:
Află în luptă și-n credință leacul!
212. **Î**nțelegând durerea sărăciei,
am îndemnat-o pururi la răscoală,
Să nu-și închipuie viața senină,
că-n lume-s slujitori mulți de mizerii
Ce terfelesc veșmintele trăirii
fără a da cuiva vreo socoteală:
Desfid, ce-i drept, ce-i bun, ce-i cuviință,
din nedreptate construind imperii.
213. **V**ântul suflă-n dușmănie, toamna plânge în grădină;
Lumea pruncii și-i ascunde, țara geme în surdină:
Vor veni vremuri urâte ațâțate din Siberii...
Și-or ieși oamenii-n stradă revoltați de să te sperii!

214. **M**inte câtă are, se cam știe, dar în afaceri se descurcă:
A strâns averi peste măsură, că fală și-a-nălțat prin țară.
Mai rău stă cu sinceritatea, căci demnitatea și-o coboară;
Dorind mari glorie și putere, minciună-n viața lumii urcă.
215. **Î**mi pare rău că tinerețea-i dusă,
Că nu-s bogat, că nu dețin putere
Să pun Politicii virtuți străjere,
Căci apără o dogmă descompusă.
216. **E**ști servit cu înșelare
Cât o doză de otravă,
Să nu simți viața bolnavă
Și să minți că nu te doare.
217. **Î**n orice fel, oricând, oriunde îți schimbi mereu înfățișarea,
Cameleonică ființă, c-așa-i natura ta sprintară;
Ai interesul ca voință și-orice virtute-ți-e povară;
De pierce lumea, nu contează! TU să-ți păstrezi configurarea.
218. **Î**ntr-un partid al ploconelii,
Să n-ai cumva alte reflecții,
De cum cârmaciul spân dă lecții
Din tainele căpătuiei!
219. **Î**n trecătoarea existență,
ai lumea toată la picioare,
Desfizi veșmântul modestiei
și-n lux te scalzi ca-ntr-o piscină.
Ce nu-nțelegi tu-n viața-aceasta
este că ai minte puțină,
Prostie multă, fală goală
și faci de râs o țară mare.

220. **C**e comandant ai fost de nave,
Dacă ții strâmb timona țării?
Ești un pirat de fapte grave
Și nesupuse judecării!
221. **C**a să conduci o țară mare,
pilda înaintașilor ai
Coroana cum s-o ții pe frunte,
de porți ce n-ai sperat în viață:
Ia demnitatea din jertfire,
adu prinos Regelui Mihai
Și-nvață să te porți destoinic:
tu nu ai rol de... Nătăfleacă!
222. **D**e foarte multă vreme, în van folosesc rime
Când critic fapte grave în țară săvârșite:
Cei vinovați n-au teamă; au Curți îndrituite
Să le ascundă jaful... răul cin' să-l suprime?
223. **C**ei treisute douăzeci și doi! decideți, c-așa-i scris în Cartă!
Pe tronul sacru al Puterii vedeți ce este făcătură,
Urât îndemn și înșelare, abuz, minciuni, viciu și ură;
Nu v-așteptați să găsiți pace: doar răzbunare, veșnic ceartă!

IV REVERII

MOTTO:

*Strângeți văpăile efemere ale vieții în jaruri
de bucurii veșnice!*

224. **D**in miliardele de ființe ale acestui glob,
Cum de s-a-ntâmpat să te iubesc tocmai pe tine,
De Pronia Cerească a fost proscris să devin rob
Al unei mari, adânci și-nălțătoare fericiri divine?!
225. **O**, amintiri frumoase! Prin vremuri, oare ce-ați făcut?
Al dragostei foc sacru e totdeauna viu în voi;
Când și cum m-a năpădit, de sunt de nerecunoscut -
Arderi mă transformă-n vis și-mi duc ființa înapoi...
- M**ă vizitezi din când în când,
Din nopți făcând văpaie,
Dar pleci, muză, tiptil lăsând
226. Iluzii în odaie...
- T**e voi vedea mereu ca în întâia noapte,
Când ne-am îmbrățișat privirile la bal
Și ne-am atins, și ne-am vorbit în mii de șoapte,
227. Jurându-ne iubiri un veac atemporal...

228. **N**u-ți încrunta privirea, că iute viața trece:
Înseninează-ți fruntea și-oferă-te iubirii,
Iar fericirea las-o de doruri să te-nece...
Și plângi de mulțumire, dând vamă amăgirii.
229. **S**ă râdem, iubito, de clipa ce vine,
Chiar dacă durere în suflet ne-aduce:
Ea nu știe ce dor pe noi ne susține;
Zadarnic împarte suspine năuce!
230. **S**uspin, regrete, întristare...
De ce atâta disperare?!
În orice-nnegurare-a firii
Remediul e sortit... iubirii!
231. **P**riviri cuceritoare, dor mult și poezie
E-n parfumată seară ce dragostea-ți îmbie
Și-amor e-n vinul rece - izvoare de cuvânt...
Vai, cum la el ne-atrage, spre patimă și-avânt!
232. **D**e câte ori pe stradă te-ntâlnesc,
Îmi bate inima atât de tare,
Că nu-ndrăznesc să spun că te iubesc...
Și iar îți scriu aprinsă cugetare.
233. **C**ând nu știi ce te-ndeamnă să pui atâta suflet
În fapte, în visare, în freamătul trăirii,
Întreabă-ți doar iubirea ce arde în răsuflăt,
Dând rosturi existenței și sensuri nemuririi.
234. **Î**n calea mea neliniștită, cea mai frumoasă te-ai ivit:
M-au potopit, așa, deodată, grele suspine-n asfințit...
Și-am devenit un om în lume, desăvârșirea admirând;
Încântătoare desfătare, e o minune c-ai venit!

235. **N**e-am înțelea iubirea din priviri
Și ne-am zidit de-atunci ființele;
Am cunoscut adânci nemărginiri
Și-nalte zboruri - biruințele!
236. **T**e-am revăzut... m-am întristat că te-am pierdut;
A fost un vis ca-n alte lumi, dar l-ai ucis; -
În depărtări eu m-am tot dus, necunoscut,
Căci te-ai dezis de jurământ pentru-un abis...
237. **T**e voi iubi ca la-nceput și-oi suferi
De câte ori vom rămâne vieții datori;
Dar aprig dor voi înălța în falnic zbor,
Atunci când nori vom risipi învingători!
238. **O**, clipă dulce de iubire rară!
Te simt atâta de aproape... oare pe unde ești?
Mă amăgești ca și odinioară;
Pari nicăieri, deși aievea în suflet te pitești...
239. **T**i-am spus mereu ce dor aprins îmi dăruî:
Când tu apari, ființa mea tresare;
Nimic pe lume importanță n-are
Decât iubirea pentru care stăruî...
240. **D**e n-aș fi stat înc-o secundă
Să mă îmbăt mai mult de tine,
N-aș fi simțit cum mă inundă
În cuget aprige suspine...
241. **G**ându-mi la tine, astăzi, revine:
Nu te-am uitat, nu te-am trădat;
Am rătăcit în aprige suspine,
De amăgiri m-am lepădat!

242. **C**ând e atâta soare și flori în luna mai,
Cum să te las, iubito, să pleci nesărutată?
De-ar fi să am pedeapsă a nu ști cum e-n rai,
Eu mă dezic de toate căci, zău, mai vreau o dată!
243. **E** câmpul plin cu flori de mac,
Iar tu ești numai veselie,
Eu te privesc... și, iată, tac
Și-ți mângâi bucla aurie...
244. **D**oamne, ce fericită înălțare
Prima secundă de iubire mi-a produs:
Un secol am trăit înfiorare,
Fiindu-mi bucuria cea mai de presus!
245. **Î**n acel timp numai al nostru,
făptura ta este sculptată
Ca o minune-a dragostei eterne,
senină și adevărată.
De ce ne-am regăsi azi, gârbovi,
chemați de-o lacrimă târzie?
Am prăbuși o maiestate
și-am profana o veșnicie!
246. **D**e nu mai ești atâta de frumoasă
Ori, poate, astăzi ești chiar gârbovită,
Rămâi seducătoarea mea iubită,
În vremea ce ne-a fost prietenoasă.
247. **P**ierdută-n milioane de ființe,
Te caut să-ți aduc marea dovadă
Că existența nu mi-a fost o pradă,
Dar nu te aflu printre biruințe.

248. **A**prinde-mă, iubire, cu vrajă necuprinsă
Și arde-mi întristarea în năzuiri supreme,
Lăsând iar fericirea la sine să mă cheme,
Căci, rătăcind prin vremuri, viața mi-a fost respinsă.
249. **C**e dureroasă întâlnire
Să îți văd viața irosită,
Speranța vie istovită,
Iar înălțarea - prăbușire!
250. **T**e-ai tot pitit, iubire, în zbucium de uitare,
Dar încă-ți aud glasul în taine de-amăgire;
Fiind în mine pură, te simt vie-nfocare;
Prin tine-mi transform gândul în clipe de zidire.
251. **C**hiar dacă îmi sunt vremuri împotrivă,
La tine mă gândesc cu-nflăcărare,
Că-mi ești, iubire, ca o fulgerare
Pe care trebuie s-o țin captivă.

NATURĂ ȘI TAINĂ

MOTTO:

Puritatea a tot ce este creat are încuviințare divină!

252. **S**pectacolul culorilor de toamnă
a început prin munții dimprejur:
Pădurile, pe post de primadone,
invită la un îndelung sejur;
La simfonia șoaptelor de frunze,
costumele de gală se expun...
Și-ntr-un surâs fermecător de zâne
își iau de la lumină rămas bun.
253. **U**n fag de lângă casă pare supărat pe iarnă:
I-a ruginit lăstarii o brumă nemiloasă
Și, una câte una, frunze roșii o să cearnă...
Ca el, și eu mă-nsânger în vârsta ce-i rămasă...
254. **N**oaptea crește - ziua scade;
Soare palid - codrul plânge;
Frunza pică - curge sânge;
Vântul bate - iarna cade...

255. **F**runze-n soare - ramuri pline;
Trece vremea - mare jale;
Păsări pleacă - iarna vine;
Visuri stinse - zile goale!
256. **F**runze triste, frunze rare
Plâng în toamna mohorâtă:
E sfârșită vara mare -
Viața s-a făcut urâtă!
257. **Î**n dureroasa clipă-a despărțirii,
Pătrund în codru mii de curcubeie,
Tristețea se împarte în crâmpie,
Căci frunzele recad în taina firii.
258. **A**tunci când toamna friguroasă vine,
Fiece frunză în pădure plânge
Și se transformă-n lacrimă de sânge;
În codru-s curcubeie de suspine...
259. **C**ad, una câte una, oftând frunzele toate:
Le dor chiar și pe ele pârlita cea de brumă
Dar nimeni nu suspină, căci bietele-s uitate
Și plâng discret în foșnet și se prefac în humă.
260. **M**i-a dat atâta-ngândurată umbră
Coroana picăturilor de verde,
Încât suspin când farmecul și-l pierde
Și moare-nsângerată-n toamna sumbră.
261. **G**ingașe picături de viață!
Teribil bruma vă îngheață...
Și-i greu să știi de frig ce să mai faci;
Însângerate curgeți din copaci...

262. **T**e simt, pădure, cum respiri și inima-ți cum bate;
Prin fiecare lumină iubirea îți străbate,
Repaos din adânc îmi dai și dezmierdări prin ramuri;
Fervoarea ta în vis mi-o pun ca pe dureri balsamuri...
263. **G**onit de frigul aspru din livadă,
S-a aciuat un greier în cămară
Și-mi cântă, mulțumit, o serenadă...
Am un prieten pân' la primăvară!
264. **P**ădure dragă, bun găsit după
o lungă vreme
În care-am colindat prin lumi
lovite cu blesteme;
Și mi-a fost dor, și mi-ai lipsit,
căci nu-mi erai aproape...
Al tău, în veci, voi fi de-acum...
și-n somn adânc pe pleoape...
265. **P**ădurea mea, de ce te plângi că-ți vezi coroana ta pierind
Și-n rugă crengi sinistre-nalți ca după mari nenorociri?
Un duh divin în tine porți să înviezi re-nmugurind,
Destin având să treci prin veac, fără de proprii tăi martiri!
266. **P**lâng toți copacii despuiați de frunze,
întortochindu-și ramurile goale
Prin vântul care hohotește straniu,
trecându-și ura pe sub a le lor poale...
Rămași în plin avânt fără de aripi,
ei nu mai cresc spre-naltele belșuguri,
Vor spune-o rugă-n taină toată iarna
și... s-or trezi-ntr-un vis frumos cu muguri...

267. **P**rin codrul falnic, până astăzi, au intrat
Numai jivinele discrete-ale pădurii;
Neliniști egoiste nu l-au deranjat,
Eu doară sunt un element al imposturii...
268. **A**u rămas în grădină numai gălbenele...
Nu le-a ucis bruma, nici primele înghețuri;
Candele iubirii mari, singure fidele,
Noi mereu le-am oferit derizorii prețuri...
269. **E**ști palidă în noaptea-aceasta, lună!
Ori ești și tu cumva pensionară
Și ți se pare lumea o minciună,
Căci existența este de ocară?
270. **S**e-aude că viteza luminii a fost detronată:
Chiar dacă această faptă este posibilă oare,
Nu iureșul îi este forța ei cea adevărată,
Ci vraja sa divină o mântuie nemuritoare.
271. **B**ate vântul în rafale și plouă cu găleata,
E răzmeriță printre nori și s-a-mbufnat pârâul...
Atâtea griji se răvășesc - nimic nu e de-a gata;
Eu sunt doar o vietate ce-și roade-n tihnă grâul...
272. **A** mai rămas numai o floare în grădină
Și deodată, de frig, petalele și-a-nsângerat
De a gemut nevolnic vântul, a jivină,
Și suflă de atunci mereu îndurerat...

273. **M**usafiri de zi cu zi în curtea noastră
 sunt: gaițe, pițigoi și guguștiuci;
 Au mesele servite cu precizie:
 ce le dăm, noi ori ce îl fură pe Azor;
 Gaițele sunt distinse hoțomane -
 e greu de la ele ceva să apuci;
 În rest, se ciugulesc firimiturile
 atent, precis și tandru, dar cu mare zor.
274. **P**este pădurea întristată și-a-nfipt
 pumnalul luna nouă,
 Sfidând vremelnica schimbare...
 de plânge noaptea răzvrătită;
 Dar soarele de dimineață,
 blajin, le-mpacă pe-amândouă,
 Că-n străluciri multicolore
 natura toamna e gătită.
275. **A** încălzit blând soarele pământul,
 Iar florile au invadat fâneața;
 Roua surâde, vesel bate vântul
 Și spune tandru: *Bună dimineața!*
276. **S**-a ofilit ultima floare în grădină,
 Mai cade-o frunză întristată de pe ramuri...
 Facem în casă focul și privim prin geamuri,
 Mirându-ne de iarna grea care-o să vină...
277. **Î**n jur au răsărit din nou brândușele,
 Vestind, timid, că timpul rece vine...
 Mă pregătesc s-accept de-acum cătușele
 Căci m-arestează vremuri de suspine.

278. *N*imeni nu mai vine să mă vadă -
Pier uitat de lume, fără vină:
Mă vor plânge fulgii de zăpadă
Și-or ascunde urma-mi de jivină...
279. *P*e cer abundă iarăși norii...
Când îi privesc mă trec florii;
Se tem și munții, și pădurea,
Tânguind zbuciumul aiurea...
280. *P*e malul bălții am crescut
În legănarea apelor,
Cu gândul rău necunoscut
De frumusețea clipelor!
281. *A* căzut cea dintâi brumă...
Florile abia respiră...
Doamne, de pe-aicea, du-mă,
Că vin ierni... și-un an se-nșiră!
282. *Luceafărul*, cum mulți au scris,
Va pălpâi în orice veac,
Repovestind eternul vis
Al unui om din neam de Dac...
283. *C*e-aș fi fost eu, dacă pe cer nu s-ar ivi neconținut
Luceafărul, ce-a fost descris de-un OM de pe la noi ivit?
Nu mi-aș dori desăvârșiri și depărtat aș fi de dor,
N-aș ști cât oamenii-s de buni, ce vis i-aprind și ce amor...
284. *Ș*i-au bulbucat, timid, brândușele corola
Și-avide sorb seninul de pe înaltul cer,
Vor, parcă, să îmi dea prin gingășii parola,
Să uit la iarnă de dureri și să nu pier.

285. **P**rintre puzderia de stele
O fi vreuna pentru mine?
Deși-s îndrăgostit de ele,
Nicio sclipire nu-mi revine...
286. **Ș**i când văpaia lunii apune,
Mai pâlpâie-o stea târzie pe cer;
Ea dorul din noapte încă ni-l spune...
Și, astfel, visele noastre nu pier.
287. **Î**n astă-seară, luna plină
Și-a pus pe ochi un văl de ceață:
S-a supărat, precis, pe viață,
Ce-amară e: ca o chinină...
288. **O**, lună! Am cu tine o veche socoteală:
Tu nu ți-ai respectat deloc promisiunile,
Iar așteptarea mea mi-a fost pe veci fatală;
Îți returnez, în vers, toate deșertăciunile!
289. **A**seară, luna n-a mai apărut,
C-a fost o vreme mohorâtă:
Ea doar nu-i fire... coborâtă -
Se plimbă numai când e cer plăcut...
290. **P**rintr-o fereastră, văd un chip firav de lună,
cum tremură de frig și-a-nvinețit la față;
N-am niciun chef să o invit la noi, în casă,
căci ea, precis, ar sta până spre dimineață...
Dar de când, detașată, nu mă mai inspiră,
n-o mai salut și-mi pare chiar că-i arțăgoasă...
A fost amorul nostru ca un zvon de liră
ce s-a pierdut confuz prin lumea zgomotoasă.

291. **O**, tu, distinsă lună de argint!
Ai cumva muștrări de conștiință,
Ți s-a pătat obrazul de rușine?
pentru ce vezi prin locuință?
Suntem săraci... și gata! - atât putem:
noi nu ne-mbogățim cu ce privim;
(Pe lângă suflet să știi c-avem și-un trup
și, cel mai mult, doar pentru el trudim...)
292. **I**ar te-arăți pe după munte,
Să stea lumea să te vadă:
Parcă ai un voal pe frunte;
Lună, nu e promenadă!
293. **O** lună sobră, lacomă și plină,
satisfăcută se înalță-n slavă...
Indiferentă la ce e în lume,
își trece adormirea peste toate:
Copii pierduți, poeți uitați și singuri,
oameni flămânzi și libertatea sclavă;
Supusă însă unor aspre rosturi...
din drumul ei, ea nu se va abate!
294. **P**este păduri ai rătăcit în noaptea-aceasta, lună,
Și-ai lăsat raze de visări peste adâncuri oarbe,
Inspirând divine doruri ce prin văioage sună...
Dar cum întotdeauna uiți, codrul tristețe soarbe.
295. **I**ar te-ai gătit în astă-seară, lună...
Și-o ții așa cam de vreo săptămână;
Ți-ai pus pe cap din raze o cunună...
Degeaba-i tot: rămâi fată bătrână!

296. **A**m tras perdeaua astăzi mai devreme
și n-am mai stat să văd ce face mândra lună
Și nici nu am privit peste coclauri,
căci este afar-un frig ce-o să mă indispună...
Așa se spune că-i pe-aici, de-acum:
o iarnă ține mai mult de jumătat' de an
Și te dezveți să mai admiri înaltul;
ninsoarea peste suflet s-o așeza noian!
297. **N**-am timp deloc să te privesc în astă-seară,
Oricum, rămâi pe drumul tău distantă, lună;
Atâtea răutăți în viața mea se-adună -
E-un lux să te admir... precum odinioară!
298. **E**-o toamnă caldă și plutesc prin aer funigiei,
S-au rărit frunzele-n codru, noi căutăm bureți;
Umbre mari lumina lasă, parcă se plimbă zmeii...
Pășim pe un tărâm din basme, printre copaci măreți!...
299. **D**ispar discret flori toamna din grădină,
S-au dus tăcuți și mulți amici de seamă...
Doar eu aștept o iarnă grea să vină,
Dar n-am să-i dau nicicum vreo clipă vamă!
300. **D**e-o săptămână, luna nu s-a mai văzut,
dar s-a ivit în noaptea-aceasta radioasă
Ca o regină peste-un fermecat ținut,
fermecătoare, sobră, rece, nemiloasă!
În veacurile ce o urcă-n slavă,
minora noastră fremătare nu încape
Nici măcar ca o amarnică enclavă,
pe care nepăsările să n-o îngroape!

301. **A** căzut în plină noapte de pe cer o stea:
Durerea ei s-a transformat într-o cometă...
Dar prin văzduhul rece n-o plânge nimenea;
A viețuit frumos, dar cerul nu regretă!...
302. **E**xistă-o stea acolo, sus,
Ce mă privește ne-ncetat;
Cât o iubesc, cândva, i-am spus...
S-a bucurat: m-a luminat!
303. **S**-a răsucit acolo, sus, din ramură o strâmbătură,
Pare ființă fără glas care-n ajutor ne cheamă...
De-o tai și-o cureți de dureri îi redai viață și-i dai gură;
Are un chip frumos, să juri că un artist l-ar pune-n ramă!
304. **A** mai căzut un falnic brad
Răpus de-o cruntă vijelie;
Alții, mai zărânciți, nu cad:
Ei n-au privit ce-i peste glie! ...
305. **C**ade brumă pe colină,
Răzvrătind pădurea toată,
C-a fost grav însângerată
De o gheață asasină.
306. **P**are că, pe-aici, iarna e mai blândă,
Dar când vezi cum din înalt cad puhoai
De ninsori, care vor să te-nconvoaie,
Știi că șase luni pe an porți osândă.
307. **Ș**i, când va fi, de mine, nici vântul să nu știe,
Presimt că Bărăganul, iubirea vieții mele,
Va face să suspine puzderia de stele;
Să mă-ngropați acolo, sub cerul din câmpie!

308. **M**ă iartă, Doamne, că-ndrăznesc să Te întreb,
Cum de suporti în lume-aceasta mii de rele?
Ori Tu ne-ncerci și-ți lași deciziile-n ele?
Un înțeles acestui scop eu nu pot să înjgheb!...
309. **D**in suflet, aprige poeme
am vrut durerii să-i închin,
Să vindec ne-nțelese doruri
și sugrumate libertăți,
Și-am buchisit, în nopți ascunse,
să aflu răul asasin,
Dar, singur și fără credință,
eu m-am pierdut în judecăți.
310. **V**om fi din ce în ce mai singuri,
cu tot ce-am reușit să deslușim,
Tot mai pustie va fi Terra,
când n-om avea nimic să cucerim;
S-au limpezit atâtea taine
prin jertfa faptelor umane
Și am ajuns săraci, ca la-nceput,
când dam credinței înțelesuri vane.
311. **C**u gândurile și păcatele urâte
Nu pot să-Ți profanez perfecțiunea firii;
Îți 'nalț doar rugăciuni din suflet izvorâte
Și mă botez în lacrima nădăjduirii.
312. **S**-au tot cărat bagaje de cunoștințe rare
Și-abia de-acum încolo ieșim din neștiință,
Chiar răzbunând milenii de rătăcirii amare;
Numai spre Cel Puternic în veci n-avem putință.

313. **C**u tot ce mă-nconjoară sunt clipă de voință,
Spre-a desluși mistere și-a crede-n biruință.
Însă Divina Taină nicicând n-o vom cunoaște:
Cum de își ia tăria din Sinea care-o naște!?
314. **E**-o blasfemie să Îl chem în gândurile mele:
Răutate cea mai mare se află-nscrisă-n ele
Mă rog, în umilința mea, doar timpul să m-ajute,
Să îmi reneg trăirea grea și-ndemnurile slute.
315. **M**ai gândește-te și la noi, Doamne,
Cât de mult în acest veac am suferit;
Cui ai dat pricaz să ne condamne
Pentru ceea ce nici nu am săvârșit?!
316. **A**tunci când trec prin vremuri grele,
de unul singur ies la luptă:
Îmi iau tărie din adâncuri,
din îndumnezeit resort!
Deși înfrunt nemernicia,
iar șansa mea e prea abruptă,
Înving întotdeauna răul,
că-n inimă credință port!
317. **C**e greu e, Doamne, să ajung la Tine!
Chiar dacă vremurile mi s-au cam dus,
Fapte importante lumii n-am compus
Ori însăși erezia-mi aparține?
318. **Ș**tiu că-n copilăria mea naivă,
Des mă jucam prin curtea Casei Tale,
De Tine m-ascundeam sub bolți sacrale...
Mult aș vrea azi să cad în recidivă!

319. **A**vea copilăria un Dumnezeu în sine;
C-o puritate blândă îmi da aripi întinse
Spre cerul unor visuri de viitor surprinse:
Doamne, acum, că sufăr, ea înapoi revine...
320. **C**ând Dumnezeu te lasă să-ți faci placul,
Cum nu te porți cuviincios prin lume,
Tot felul de virtuți vor să te-ndrume,
Însă niciuna nu îți află leacul...
321. **M**ă judec la vreme de Utrenie
Să iau o hotărâre cât mai dreaptă,
Dându-mi singur pedeapsă înțeleaptă;
Ca imperativ de curățenie!
322. **M**ă voi întoarce-n Infinit de unde-mi aduci firea,
Spre-a-mi limpezi neliniștea ce mi-a-nsoțit ivirea,
Să-Ți mulțumesc că m-Ai condus prin lumi nemărginite,
M-Ai priment în revărsări și-n visuri împlinite.

CUPRINS

SONETE DE STRAJĂ.....	7
I ÎNDEMNURI.....	9
Încă mai caut	11
Sădesc.....	12
Din triste rătăciri.....	13
... Calea e abruptă.....	14
Mă voi îndepărta.....	15
Penița mea.....	16
A risipit.....	17
Vă răsfoiesc.....	18
Ne despărțim.....	19
Pun întrebări.....	20
Mă-ncearcă.....	21
Cât de perfid.....	22
Cine-i de vină.....	23
În zbor de timp.....	24
Nu-ntreb.....	25
Miracolul.....	26
Sunt noapțile.....	27
Tec-am venerat.....	28
Fac cunoștință.....	29
Nu-mi mai găsesc.....	30
De cam prea mult timp.....	31
Visuri de lumină.....	32
Pe vremea.....	33
Mă-nseninez.....	34
... Crizanteme.....	35
Prin munți.....	36
N-acuz.....	37
În urbea mea.....	38
Nu povesti.....	39
... Un ciot de gumă.....	40
Te pregătești.....	41
Și când va fi.....	42
Au plâns.....	43
O coală de hârtie.....	44
Idei.....	45
Unde sunteți.....	46

S-a supărat.....	47
Când vă privesc.....	48
Un gând.....	49
La voi mă-ntorc.....	50
Sărmane zile.....	51
Ce faptă.....	52
Cât de frumoasă-i.....	53
II NELINIȘTI.....	55
Se furișează... ..	57
... Îngăduim pirateria.....	58
... Oștirea-mi de cuvinte.....	59
Dacă va fi... ..	60
N-am dezertat... ..	61
De-o vreme... ..	62
... Să vă răsculați.....	63
Nc prăbușim... ..	64
Neliniște... ..	65
Speranța... ..	66
În veci.....	67
Am regretat.....	68
Ce să mai fac.....	69
Nu vreau.....	70
Îmi judeci truda.....	71
Nicio virtute.....	72
Nu m-amăgești.....	73
Țara te-a-nțeleș.....	74
El trăiește durerea.....	75
Din lupta vremii.....	76
Când îmi voi scrie.....	77
O, visător.....	78
Copilăria s-a topit.....	79
Sunt unii.....	80
Mă-ntorc să scriu.....	81
Din nou.....	82
La multe porți.....	83
Mă porți.....	84
O, viclenie triumfală!.....	85
Când nu putem.....	86
Nu te-ndrepta spre mine.....	87
Nedreaptă.....	88

Ce să avem.....	89
Pe nicăieri.....	90
N-am niciun merit.....	91
322 CATRENE DIN NEUNDE.....	93
I - ÎNGRIJORĂRI ȘI SPERANȚE (1-72).....	95
II - CĂUTĂRI ȘI REGRETE (73-175).....	111
III - ATITUDINI (176-223).....	133
IV - REVERII (224-251).....	145
V - NATURĂ ȘI TAINĂ (252-322).....	153

